

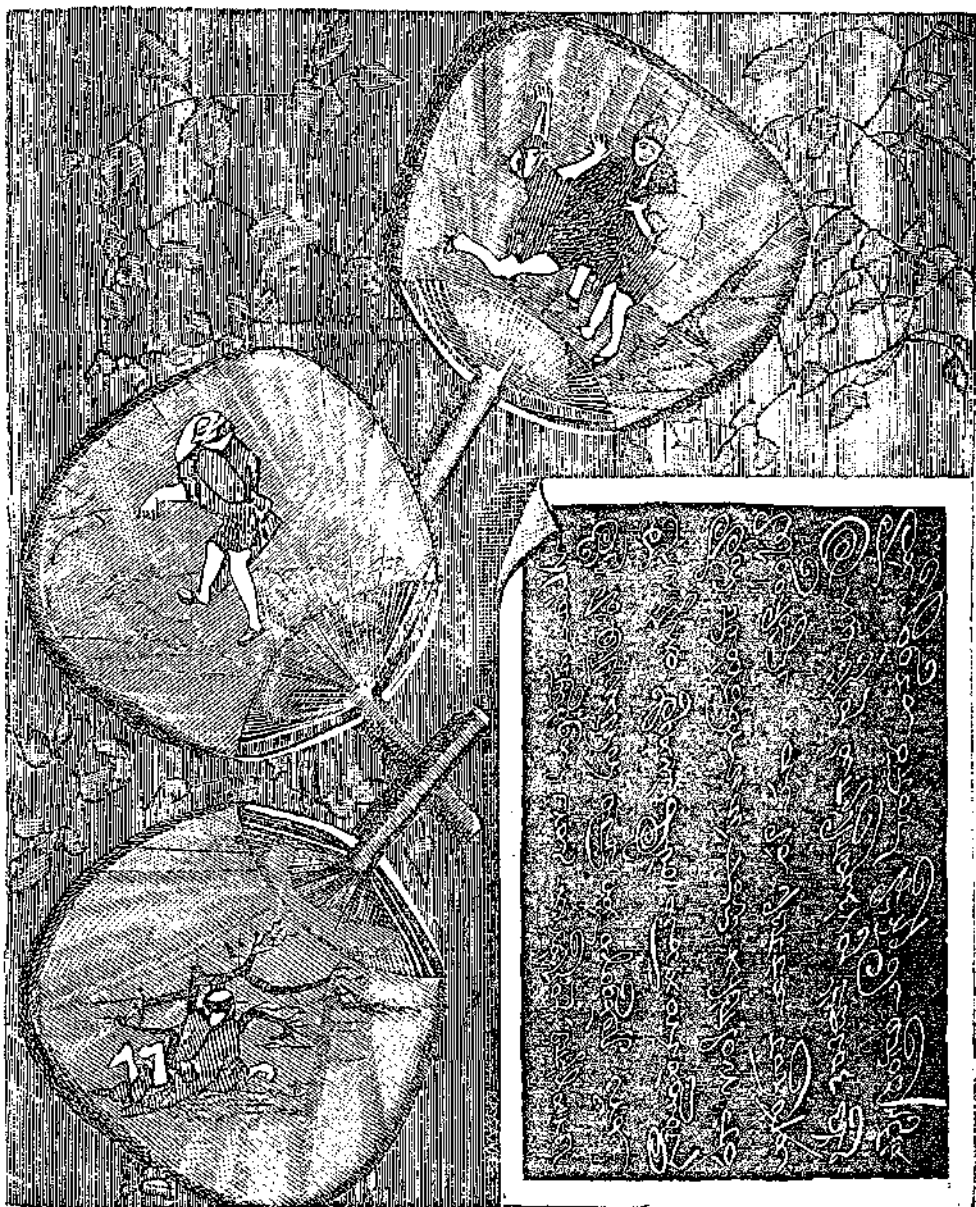
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατά Ίούλιον του 1882.

ΑΡΙΘ. 6

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΛΕΟΥ-ΡΟΥΕΙ-ΦΟ-ΤΕΙ-ΑΝ

Εἰς τὸ προσεγὲς φυλλάδιον θὰ δεῖξωμεν πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μεταφρασθῇ τὸ εὐχρηστικόν τοῦτο, ἢ περιπτώσει γανῆ ἐπὶ κανεὶς τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» δὲν ἴσῃσαι κινεζικὰ, ὅσ' ἔπερ εἶνε ἀδύνατον.

Η ΔΡΑΧΜΗ

Ο Σπύρος επέστρεψεν από τὸ σχολεῖον μίαν ἡμέραν τὸ δειλινόν, μετὰ τὰς τέσσαρας. Ἡ οἰκία των ὡς καὶ μερικαὶ ἄλλαι οἰκίαι δὲν εἶνε ἐντὸς τοῦ χωρίου ὅπου εἶνε καὶ τὸ σχολεῖον, ἀλλ' εἶνε ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ τοῦ χωρίου, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Σπύρος κάμνει καθ' ἡμέραν ἀρκετὴν ὥραν ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον εἰς τὴν οἰκίαν των. Ἐπίστρεψε λοιπὸν καὶ ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος, διότι ὁ διδάσκαλός του τοῦ ἔγραψεν εἰς τὸν Ἐλεγχόν του ὅτι εἶνε ἐπιμελής, ἦτο δὲ καὶ ὁ καιρὸς τόσο ὥρατος ὥστε ὁ Σπύρος εἶχε ἄρεξιν νὰ γελᾷ, νὰ τραχωδῇ εἰς τὸν δρόμον.

Ἐν ᾧ ἐπὶ τὰ καὶ ἐτραγῶδα καὶ οὕτε ἐσυλλογιζέτο κἄν τὴν σάκκην του ἢ ὅποια ἦτο βαρεῖα καὶ ἢ ὅποια ἀπὸ τὴν πολλὴν του χαρὰν τῶ ἐσκίνατο ἐλαφρά, εἶδεν ἕνα ἀμαξηλάτην ὁ ὅποιος αἰθῆγει τέσσαρας ἵππους. Οὗτοι δὲ εἰ ἵπποι ἔσουρον μίαν φορτηγὸν ἀμαξίαν φορτωμένην πέτρας, αἱτινας θὰ ἐχρησίμευον διὰ τὴν οἰκοδομὴν ἐνὸς νέου σχολείου, διότι τὸ παλαιὸν σχολεῖον τοῦ χωρίου ἔγεινε πολὺ μικρὸν πλέον διὰ τούτους μαθητάς, ἀφ' οὗ οὐδ' εἰς αὐτοὺς τοὺς πλέον ἀπομεμακρυσμένους καὶ πανυχροὺς οἰκίστους εὐρίσκειται κανὴν κιδίον τὸ ὅποιον νὰ μὴ θέλῃ νὰ μάθῃ γράμματα.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του τὴν χονδρὴν του πίπαν καὶ τὴν ἐγέμισε καπνόν. Τὴν ἤναψεν ἔπειτα καὶ ἤρχισε νὰ καπνίζῃ, ὅλην του τὴν προσοχὴν ἔχων εἰς τοὺς ἵππους του.

Ὁ Σπύρος ἐπήγγισεν πρὸς τὴν φορτηγὸν ἀμαξίαν καὶ ἢ φορτηγὸς ἀμαξῆ ἤρξατο πρὸς αὐτόν, ὥστε μετ' ὀλίγον εὐρέθη πλησίον τοῦ ἀμαξηλάτου. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης εἶχε τέκνα καὶ θὰ ἐπέστρεπον καὶ αὐτὰ αὐτὴν τὴν ὥραν ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὅπως ὁ Σπύρος. Τὸ εὐθυμον πρόσωπον τοῦ Σπύρου τοῦ ἐνεθέμισε τὰ παιδία του.

— Καλησπέρα, ἀγὼρ μου, εἶπε ὁ Σπύρος πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην. Βάνω στοίχημα πῶς ὁ

δάσκαλός σου σοῦ ἔγραψε καλὰ πράγματα ἔσθ' ἔλεγχό σου.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Σπύρος. Μοῦ ἔγραψε πῶς εἶμαι ἐπιμελής. Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;

— Τὸ πρόσωπό σου, ἐπανέλαθεν ὁ κλάδος ἀμαξηλάτης, καὶ ἐπέρασε κροτάλλισας τὴν μεγάλην του μαστίχα εἰς τὰ ὦτα τοῦ πρώτου ἵππου ὅστις εἶχε πλησιάζει παρὰ πολὺ εἰς τὸν φραγμὸν μιᾶς ἀμπέλου.

— Ἀληθινὰ λοιπὸν, ἐσκέπτετο ὁ Σπύρος ἐξακολουθῶν τὸν δρόμον του, εἰμποροῦν καὶ παρατηροῦν ἐπάνω εἰς τὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν ἂν εἶνε φρόνιμα ἢ ὄχι; ὁ πατέρας μου τὸ εἶπε πολλὰς φορὰς, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπίστευα, ἐνέμιχα ὅτι τὸ ἔλεγε ἀστεῖα. Ἀλλ' ἀφ' οὗ μοῦ τὸ λέγει καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποῦ δὲν με γνωρίζει διόλου, θὰ εἶπῃ πῶς εἶνε ἀλήθεια. Πρὸς πῶς λοιπὸν νὰ εἶμαι ὅσον εἰμπορὸν φρονιμώτερος.

Αἱ σκέψεις αὗται ἔκαμον τὸν Σπύρον πολὺ σοβαρὸν, καὶ τόσο σοβαρὸν, ὥστε οὕτε ἐπὶ τὰ οὕτε ἐτραγῶδα πλέον, ἀλλ' ἐβιάζετο παρατηρῶν κατὰ γῆς.

Εἰς τὴν σκόνην, εἰς τὸ πλάγιον μέρος τῆς ὁδοῦ, εἶδε νὰ λάμπῃ κἄτι τι καὶ ἔκυψε νὰ τὸ λάβῃ.

Ἦτο μίαν δραχμὴν.

— Τί ὄρατα! εἶπε τὸ παιδίον. Μία δραχμὴ! Μία δραχμὴ ἔχει εἴκοσι πεντά-

ραῖς φαντάσου πόσα πράγματα ἀγοράζω μὲ εἴκοσι πεντάρας. Αὐρίον εἶνε ἐσπότη. Θὰ πάγω ν' ἀγοράσω καρομέλαις τῆς μικρῆς μου ἀδελφῆς ἔπειτα ὁ ἀγοράσω μίαν σέβρα διὰ τὸν ἐαυτό μου ἔπειτα ὁ ἀγοράσω τῆς μαμάς. . . . τί νὰ τῆς ἀγοράσω; αἱ βελόναις τοῦ πλεξιματος θὰ τῆς ἀγοράσω; σήμερα ἔσκαπε μίαν καὶ θὰ τῆς ἀγοράσω πάντε ὀλοκαίνουργιαις τοῦ πατέρα, ξεύρω τί θὰ τοῦ ἀγοράσω ἔπειτα σήμερα τὸ πρῶτον πῶς θέλει νὰ στείλῃ γράμματα εἰς τὸν μεγάλον μου τὸν ἀδελφόν ὁ ὅποιος εἶνε στρατιώτης ἢ τοῦ ἀγοράσω γραμματόσημα. ἕνα διὰ τὸ γράμμα τοῦ πατέρα καὶ ἕνα διὰ τὴν ἀπάντησιν καὶ

Εἶδε νὰ λάμπῃ κἄτι τι καὶ ἔκυψε νὰ τὸ λάβῃ

ὅτι τοῦ γράμῃ ὁ πατέρας ὅτι ἐγὼ τοῦ τὸ στέλλω. Ὁ Σπύρος δὲν ἐβιάζετο πλέον τόσο ταχέως ἐσκέπτετο πῶς νὰ μεταχειρισθῇ τὴν δραχμὴν τὴν ὅποιαν εἶρεν.

— Ἀλλ' ἂν μ' ἐρωτήσῃ ὁ πατέρας ἀπὸ ποῦ τὰ ἐπῆρα τὰ λεπτὰ καὶ ἠγόρασα τὸ γραμματόσημον, τί θὰ τοῦ εἰπῶ; Ὅθ' τοῦ εἰπῶ ὅτι δὲν τὰ ἐπῆρα, ἀλλὰ τὰ ἤρξα.

Ὁ Σπύρος ἐγείνε σοβαρώτερος ἀκόμη, ἐβιάζετο δ' ὀλονὸν ἀργότερα ἕως ὅτου ἐστάθῃ ἐντελῶς.

Ἦτο τόσο λυπημένος ὥστε εἶχε ἄρεξιν νὰ κλαύσῃ, ἀλλὰ τὸ χειρότερον ἦτο ὅτι δὲν ἤξευρε διατι ἦτο λυπημένος.

Παρατήρησεν ἐνώπιόν του καὶ εἶδε μεταξὺ ἄλλων οἰκιῶν τὸν λευκὸν οἰκίσκον των ἀπὸ τὴν καπνοδόχην τοῦ ὁποίου ἐξήρχετο καπνός, καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἢ μητέρα του γονατιστὴ εἰς τὴν ἐστίαν αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐτοιμάζει τὸ φαγητόν τῆς ἐσπέρας.

Ἐστράφη καὶ ὀπίσω, καὶ εἶδε τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐκκλησίας, καὶ τοὺς λευκοὺς τοίχους τοῦ νέου σχολείου, τὸ ὅποιον ἦτον ἀκόμη ἀτελειώτον.

Ὁ Σπύρος ἠσθάνθη καὶ πάλιν ἐπιθυμίαν νὰ κλαύσῃ, ἀλλὰ τώρα ἢ ἐπιθυμία αὐτὴ ἦτο ἀναμειγμένη μὲ χαρὰν. Πλησιάζει εἰς ἕν ἀπόκεντρον δένδρον, κρεμᾷ εἰς ἕνα κλάδον τὴν βαρεῖαν του σάκκην ἢ ὅποια θὰ τὸν ἠμπόδιζε νὰ τρέχῃ, ἔπειτα χωρὶς νὰ στρέψῃ διόλου ὀπίσω, τρέχει πρὸς τὸ σχολεῖον μὲ ὀλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν του. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐσφουγγε τόσο πολὺ τὴν δραχμὴν ἐντὸς τῆς καλάμης

του ὥστε ἢ χεῖρ του ἐπόνει, ἀλλ' ἐφοβεῖτο τόσο μήπως τὴν χάσῃ, ὥστε δὲν ἐφρόντιζε διὰ τὸν πόνον, ἤρκει μόνον νὰ αισθάνεται ὅτι τὴν ἔχει ἐντὸς τῆς χειρὸς του.

Ἐν ᾧ ἔτρεχεν ἐσκέπτετο πολλὰ πράγματα. Ἐσκέπτετο ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὅποιαν εἶρε τὴν δραχμὴν, τοῦ ἐπέρασεν ἢ ἰδέα ὅτι ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν ἀμαξηλάτην ὅτε ἐξήγαγε τὴν πίπαν του ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του.

Πῶς λοιπὸν αὐτὸς ἐφαντάσθη ὅτι ἦτο ἰδική του; Δὲν εἶξευρεν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εὐρίσκειται ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον ὁ ὅποιος τὸ ἔχασε;

Καὶ πῶς ὀνομάζεται ἐκεῖνος ὁ ὅποιος λαμβάνει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν εἶνε ἰδικόν του;

Κλέπτης!

Ὁ Σπύρος ἐσταμάτησε. Τὸν ἐτρόμαξεν αὐτὴ ἢ λέξις. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ τρέχῃ τόσο πολὺ ὥστε δὲν εἰμπορεῖ πλέον ν' ἀναπνεύσῃ.

— Κλέπτης, ἐσκέπτετο, εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὅποιος λαμβάνει ξένον πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ὁ ὅποιος κρατεῖ ξένον πρᾶγμα, τί εἶνε; Καὶ αὐτὸς κλέπτης εἶνε!

Καὶ ἔτρεχεν ὀλονόν.

Ἐφθασε δὲ τέλος πλησίον τοῦ νέου σχολείου. Ὁ ἀμαξηλάτης βοηθούμενος ἀπὸ πολλοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, εἶχε ξεφορτώσει τὰς βαρεῖας πέτρας. Ἐκεῖ πλησίον ἴστατο καὶ ὁ διδάσκαλος.

Ὁ ἀμαξηλάτης, ἀφ' οὗ εὐχαρίστησε τοὺς ἀνυρμώτους ἐκεῖνους ὁ ὅποιοι τὸν ἐβοήθησαν, ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἤδη ἔσφουγγε

Κρεμᾷ εἰς ἕνα κλάδον τὴν βαρεῖαν τοῦ σάκκου

ὅποιος κρατεῖ ξένον πρᾶγμα, τί εἶνε; Καὶ αὐτὸς κλέπτης εἶνε!

πρώτον ἴππον, ὅτε ὁ Σπῦρος τὸν ἤγγισεν ἐλαφρῶς.

— Σὺ εἶσαι, μικρέ; τί θέλεις;

— Δὲν ἔχασες τίποτε; ἠρώτησε τὸ παιδίον κατακόκκινον καὶ ἀσθμαῖνον.

— Ἐγώ; δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ ἀμαξηλάτης θέσας ἀμέσως τὴν χειρὰ του εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἄ! καὶ ἔχασα τὴν δραχμὴ μου, εἰς τῆς τρεῖς ἀκόμη τὴν εἶχα.

— Νά τὴν, εἶπεν ὁ Σπῦρος, τὴν ἤρα εἰς τὸν δρόμον, θὰ σοῦ ἔπεσε ὅταν ἐγέμιξες τὴν πίπαν σου.

— Μὰ αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε θησαυρός, ἐφώναξεν ὁ ἀμαξηλάτης. Καὶ ἔτρεξες, παιδί μου, κατόπιν μου διὰ νὰ μοῦ τὴν φέρῃς; Στάσου τοῦλάχιστον νὰ σοῦ δώσω μιὰ δεκάρα διὰ τὸν κόπον σου.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Σπῦρος.

Ὁ Σπῦρος ἐλυπέτο διότι τὸν ἐπήριον· διότι εἰξευρε πολὺ καλὰ ὅτι κατ' ἀρχὰς ἀπεφάσισε νὰ τὴν κρατῆσθαι τὴν δραχμὴν.

— Τί τιμὸ παιδί! εἶπον ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οἱ εὐρισκόμενοι ἐκεῖ· ἀλλὰ δὲν εἶνε παρόμοιον ὁ πατέρας αὐτοῦ εἶνε ὁ τιμιώτερος ἄνθρωπος τοῦ τόπου μας.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἀνεχώρησεν· ὁ δὲ διδάσκαλος ὁ ὁποῖος ἐσκόπευε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ παλαιὸν σχολεῖον εἰς τὸ ὅποιον κατώκει καὶ τὸ ὅποιον ἦτο εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σπύρου, ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα.

— Ἦτο πολὺ μακρὸν ἀπ' ἐδῶ ἡ δραχμὴ; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος γελῶν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Σπῦρος, κοκκινίνας μέχρι τῶν ὠτων.

— Τότε λοιπὸν διατί ἔτρεξες τόσο πολὺ;

— Πρέπει νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀπήντησε τὸ παιδίον. Δὲν ἐσκέφθην ἀμέσως νὰ τὴν φέρω ὅπως τὴν δραχμὴν. Εἶχα φθάσει σγεδὸν εἰς τὸ σπῆτι μου ὅταν ἐσκέφθην νὰ τὴν δώσω ὅπισθω, καὶ ὅτι ἂν δὲν τὴν εἶδα θὰ ἤμην κλέπτης.

— Ὁ διδάσκαλος ἔθηκε τὴν χειρὰ του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου, καὶ ἔστρεψεν ἠσυχῶς τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὸ φῶς.

Εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ νυκτόνη καὶ μάλιστα εἰμπόρεσε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου ἦσαν γεμάτοι δάκρυα.

— Εἶμαι καλὸς διότι δὲν τὴν ἔδωκα ἀμέσως εἰς ὅποιον ἄνηκε;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, δὲν εἶσαι καλός, ἀφ' οὗ ὅπως δήποτε τὴν ἔδωκες. Ὅπως μανθάνεις τὰ γράμματα, πρέπει νὰ μάθῃς καὶ

ἄλλα πράγματα. Τὴν ἄλλην φοράν ποῦ θὰ εὐρῆς κάτι, θὰ τὸ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν κύριόν του χωρὶς διόλου νὰ σκεφθῆς νὰ τὸ κρατῆσθαι, τοῦλάχιστον τὸ ἐλπίζω, καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε καλλίτερον.

Οὕτω συνομιλοῦντες εἶχον φθάσει πρὸ τοῦ σχολείου.

— Καλὴν νύκτα, εἶπεν ὁ Σπῦρος, καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν οἰκίαν των.

Β'.

Ἦτον ἤδη νύξ ὅταν ὁ Σπῦρος ἐβῆσεν εἰς τὴν οἰκίαν των.

— Καλησπέρα, πατέρα· καλησπέρα, μητέρα, εἶπεν ἅμα εἰσηλθὼν.

Ἀφῆκε τὴν σάκκαν του τὴν ὁποῖαν εἶχε λάβει ἀπὸ τὸ δένδρον, καὶ ἔτρεξε νὰ φιλήσῃ τοὺς γονεῖς του.

— Διατί ἤργησες τόσο; ἠρώτησεν ὁ πατήρ του ἀπομακρύνων ὀλίγον μὲ τὴν χειρὰ του τὸ παιδίον τὸ ὅποιον τὸν ἐπλησίαζε. Ἦσουν τιμωρία;

— Ὅχι, πατέρα, εἶπεν ὁ Σπῦρος, ἐσχόλασα μὲ τὰ ἄλλα παιδιά. Παρατήρησε μάλιστα τί μοῦ ἔγραψεν ὁ διδάσκαλος εἰς τὸν Ἐλεγχόν μου.

Ἐξήγγαγεν ἀπὸ τὴν σάκκαν του τὸν μικρὸν τοῦ Ἐλεγγχον καὶ τὸν προσέφερεν εἰς τὸν πατέρα του. Ὁ πατήρ του ἐπλησίασε πρὸς τὸ φῶς καὶ ἀνέγνωσε.

— Πολὺ καλὰ, λέγει ὅτι εἶσαι ἐπιμελής, καὶ εἶμαι εὐχαριστημένος. Τώρα εἶπέ μου διατί ἤργησες;

— Διότι ὅταν ἐπέστρεφα ἤρα μιαν δραχμὴν εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐπειδὴ εἶχα ἰδεῖ ἓνα ἀμαξηλάτην νὰ βγάλλῃ τὴν πίπαν του ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἐσκέφθην ὅτι ἀπ' αὐτὸν θὰ ἔπεσε, καὶ ἐγύρισα ὀπίσω διὰ νὰ τοῦ τὴν δώσω. Ἐμπρὸς εἰς τὸ καινούργιο τὸ σχολεῖο μόλις τὸν ἐπρόφθασα.

— Καὶ τοῦ τὴν ἔδωκες τὴν δραχμὴν σου; εἶπεν ὁ πατήρ αὐστηρῶς.

— Ναι, πατέρα, ἔπειτα ὠμίλησα ὀλίγο μὲ τὸν διδάσκαλό μου· ἰδοὺ διατί ἤργησα.

Ἡ μήτηρ του ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της, ἤρπασε τὸν Σπῦρον εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὸν ἐφίλησε δυνατὰ.

— Εἶσαι τιμὸ παιδί, τοῦ εἶπεν ἡ μεγάλην του ἀδελφῆ.

Ὁ Σπῦρος ἀκούων τόσοις θερμοῖς ἐπαίνους διὰ τὴν πράξιν του ἐσκέφθη ὅτι ὁ διδάσκαλός

ἐφάνη πολὺ αὐστηρὸς καὶ δὲν τὸν ἐπήνεσε περισσότερο.

Ἐν τούτοις ὁ πατήρ του δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ δὲν ἐφάνετο δυσηρεστημένος.

— Αἱ, λοιπὸν πατέρα, εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Δὲν εἶμαι δυσηρεστημένος, εἶπεν ὁ πατήρ μειδιῶν· ἔλα νὰ με φιλήσῃς.

Ὁ Σπῦρος ὠρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρὸς του ἔπειτα δὲ ὑπῆγε νὰ τακτοποιήσῃ τὰ βιβλία του.

Ἡ δὲ μήτηρ του καὶ ἡ ἀδελφῆ του ἀφ' οὗ ἠτοίμασαν τὸ φαγητὸν ἔστρωσαν τὴν τράπεζαν, καὶ τοὺς προσεκάλεσαν νὰ φάγουν.

Ὁ Σπῦρος ἐν ᾧ ἔστρωγεν ἤλπιζεν ὅτι θὰ ξαναμιλήσουν πάλιν διὰ τὴν δραχμὴν καὶ θὰ τὸν ἐπαινέσουν.

— Σήμερ θὰ δώσω πολὺ φαγητὸν τοῦ Σπύρου μας διὰ τὴν καλὴν πράξιν ποῦ ἔκαμε.

— Δὲν εἰξεύρω νὰ ἔκαμε καμμίαν καλὴν πράξιν σήμερ ὁ Σπῦρος, εἶπε μὲ σοβαρότητα ὁ πατήρ.

— Πῶς; καὶ ἡ δραχμὴ ποῦ ἔτρεξε καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην;

— Αὐτὸ δὲν θὰ πῆ ὅτι ἔκαμε καλὴν πράξιν· ἔκαμεν ἀπλῶς τὸ καθήκον του. Δὲν βλέπω νὰ ἔκαμε τίποτε ἀξίον ἐπαίνου. Ἡ ἰδέα ὅτι ἔκαμε τὸ καθήκον του εἶνε εἰς αὐτὸν ἀρκετὴ ἀνταμοιβή.

— Δὲν ἔκαμε τίποτε ἀξίον ἐπαίνου; καὶ ἡ πράξις του δὲν εἶνε ἀξία ἐπαίνου;

— Διόλου! εἶπεν ὁ πατήρ.

Ὁ Σπῦρος ἐσκέφθη ὅτι ὁ πατήρ του ἦτο πολὺ σκληρὸς πρὸς αὐτόν. Δὲν ἐφθάνεν ὅτι δὲν τὸν ἐπήνει αὐτός, ἀλλὰ διατί ἠμυόδιζε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὸν ἐπαινέσῃ;

Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ πρόσωπόν του ἐπρόδιδεν αὐτὰς τὰς σκέψεις του, διότι ὁ πατήρ του ἀπὸ τινος τὸν παρετήρει περιέργως μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ γάτος των, ὁ φίλος τοῦ Σπύρου, ἀνέβη εἰς τὸ κάθισμά του καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ μικροῦ του κυρίου, εἰς τὴν χεῖρὰ τοῦ ὁποῖου προσέτριβε τὴν κεφαλὴν του μουρμουρίζων ὡσάν νὰ ἔλεγε: Δός μου κάτι τι.

— Σπῦρο, θέλεις λιγάκι ἀφρόγαλα νὰ φάγῃς μὲ τὸ ψωμί σου;

Τὸ ἀφρόγαλα τὸ ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν ὁ Σπῦρος. Ἐκ τοῦ τρόπου δὲ μὲ τὸν ὅποιον τοῦ προσέφερεν ἡ μήτηρ του καὶ ἐκ τῆς ποσότητος τὴν ὁποῖαν τῷ ἔβαλεν ἐντὸς τοῦ πινάκιου του ἐνόμισεν ὅτι ἡ μήτηρ του ἠθέλε νὰ τὸν ἀντα-

μεῖψῃ διὰ τὴν καλὴν πράξιν τὴν ὁποῖαν ἔκαμε.

Ἠτοιμάζετο νὰ τὸ καταβροχθίσῃ, καὶ ἐκ προτέρων τοῦ ἐφάνετο ὠραϊότερον. Τὸ ἴδιον δὲ βεβαίως θὰ ἐσκέπτετο καὶ ὁ γάτος διότι ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ ἔλεγε τὴν γλώσσάν του, τὸ ὅποιον σημαίνει ὅτι εἶχε πολλὴν ὄρεξιν.

— Σπῦρο, πήγαινε κάτω νὰ ἰδῆς, ἂν ἡ θύρα τοῦ σταβλοῦ εἶνε κλειστή, τῷ λέγει ἔξωθεν ὁ πατήρ του. Διότι μοῦ φαίνεται ὅτι τὴν ἀφήκα μισανοιγμένην καὶ εἰμπορεῖ νὰ κρουήσῃ τὸ μωσαχάρι.

Ὁ Σπῦρος ἦτο πολὺ εὐπειθὴς καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν στιγμήν· ἐπανήλθε δὲ ὀργήγορα, διότι εἶχε ταχεῖς πόδας· ἀλλ' ἡ θύρα τοῦ σταβλοῦ ἦτο εἰς τὸ ἄκρον τῆς αὐλῆς, καὶ ἐχρειάζετο τοῦλάχιστον δύο λεπτὰ διὰ νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ὅταν ἐπέστρεψε, παρετήρησε πρῶτον τὸν πατέρα του καὶ εἶπεν.

— Εἶνε κλειστή.

— Καλὰ, κάθησε καὶ φάγε τὸ ἀφρόγαλά σου.

Ὁ Σπῦρος ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πινάκιου του. Δὲν εἶχε τίποτε μέσα καὶ ἔλαμπεν· ὁ δὲ γάτος εἶχε γείνει ἀφαντος.

— ὦ! ἀνέκραξεν, ὁ Σπῦρος ὁ κλεφτόγατος! μοῦ ἔφαγε τὸ ἀφρόγαλά μου.

— Ὅλοι παρετήρησαν τὸ πινάκιον.

— Καλὰ τὰ κατάρεε αὐτὸς ὁ γάτος, κανεὶς μας δὲν τὸν ἐκατάλαβε, εἶπεν ἡ μήτηρ.

Ὁ Σπῦρος, ἔτοιμος νὰ κλαύσῃ, παρετήρει μὲ προσοχὴν τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του.

— Ἄν τὸν ἐπιανα θὰ τὸν διόρθωνα ὅπως τοῦ πρέπει. Κλέπτη, γάτε!

Ὁ πατήρ τοῦ Σπύρου, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα ἐλησμονήσαμεν ἕως τότε καὶ ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Μπάριμπα-Στάτης, εἶπε μὲ σοβαρὰν φωνήν.

— Σὺ εἶχες φύγει, παιδί μου· ὁ γάτος εἶδε τὸ πιάτο ἐμπρὸς του καὶ ἐσκέφθη ὅτι καλὰ θὰ ἔκαμνε νὰ πάρῃ ὅτι εἶχε μέσα καὶ τὸ ἐπήρε. Τὸ ἴδιο πρᾶγμα ἀκριβῶς θὰ ἔκαμνες καὶ σὺ ἂν ἐκράτεες τὴν δραχμὴν ποῦ ἤρες. Τί εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι εἶνε ὁ γάτος;

— Κλέπτης;

— Κλέπτης, σωστά. Ἐννοεῖς τότε διατί σοῦ ἔλεγα ὅτι ἡ πράξις σου δὲν εἶνε ἀξία ἐπαίνου; Ἡ ἀπλή τιμιότης δὲν εἶνε ἀρετὴ, παιδί μου, εἶνε καθήκον, καὶ ὅστις παραβαίνει τὸ καθήκον του δὲν εἶνε ἀξίος νὰ τὸν ὑποληφθῆται κανεὶς. Ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος κάμνει τὸ καθήκον του τὸν ἐκτιμοῦν ὅλοι, ἀλλὰ δὲν εἶνε δὰ καὶ ἥρωας κανεὶς διότι ἀπλῶς δὲν κάμνει τὸ κακόν. Ἐννοεῖς;

— Ναι, πατέρα, είπεν ὁ Σπύρος. Καί σέ παρακαλῶ νά μέ συγχωρήσης διὰ τήν ὑπερηφάνειάν μου, τήν ὁποίαν εἶχα ἕως αὐτήν τήν στιγμήν διὰ τήν πρᾶξίν μου.

— Σέ συγχωρῶ, παιδί μου, εἶπεν ὁ Μπάρμπα-Στάθης, φιλών αὐτόν. Γυναίκα, δόσε του, ἕνα ἄλλο κομμάτι ἀργόγαλα μεγαλύτερο, διότι ἐπί τέλους δέν ἀρξίζει καί νά τιμωρηθῇ δι' ὃ, τι ἔκαμε.

— Μή, μητέρα, δέν θέλω. Ἄν μοῦ ἐπιτρέψης, πατέρα, θά φάγω τὸ ψωμί μου ξηρό, διὰ νά τιμωρηθῶ διότι ἐτόλμησα νά φαντασθῶ ὅτι ἐφάνης πρὸς ἐμέ ἀδικος.

Η ΑΚΤΙΝΑ

Ἅλα του τὰ παιγνιδάκια
Ἄφησ' ὁ Κωστής εἰς τὸ πλάι
Καί ἀπλώνει τὰ χεράκια
Καί χαρούμενος γελάει.

Καί τι χρυσὸ μπροστά του
Καί τι λαμπρὸ κουτάκι
Καί μέ μιᾶς εἰς τὰ δάχτυλά του
Ἄ καλὸς Κωστής τ' ἀρτάζει

Σεγαλά, νά μὴν τοῦ φύγῃ
Τὸ καλὸ πῶχει πιασμένο,
Τὸ χεράκι του ἀνοίγει

— Μὰ τὸ βλέπει ἀδειασμένο...

— Τότε, εἰς τὸ φιλῶ, ἄλλη μιὰ, εἶπεν ὁ Μπάρμπα-Στάθης: Ἢ φάγῃς τὸ ξηρὸ σου τὸ ψωμί μέ εὐχαρίστησιν, καί αὐτό σου τὸ φαγητὸ θά εἶνε τὸ καλλίτερον τῆς ζωῆς σου, διότι εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ, υἱέ μου.

Ὁ Μπάρμπα-Στάθης ἀπέθανε πρό τινος καιροῦ, διότι ἦτο πολὺ γέρον, ἀλλ' ὁ υἱὸς του ἐγενεῖν ἀξίος αὐτοῦ καί ἀπέκτησε τὴν ὑπόληψιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκεῖνος, καί ὅπως ἐθεώρουν τὸν πατέρα του, θεωροῦν καί τὸν Σπύρον ὡς τὸν τιμιώτερον ἄνθρωπον τοῦ τόπου.

(Παράφρασις)

ΑΙ - ΕΙ

ΙΑΚΩΒΟΣ ΓΚΑΡΦΗΛΔ

Ἄν τις ἔλεγεν εἰς ἓν μικρὸν παιδίον:

— Τώρα εἶσαι πτωχότατον, καλὰ καλὰ δὲν χορταίνεις καθ' ἡμέραν, εἶσαι ἀγνωστον ὅσον καί τὸ μικρότερον ἔντομον, ἀλλὰ θά γείνης μέγας μίαν ἡμέραν, ὅ' ἀποκτήσης τιμὰς καί δόξαν, ὅταν ἐξέρχῃσαι εἰς τοὺς δρόμους αἱ μητέρες ὅθ' σέ δεικνύσων μετὰ τὸν δάκτυλόν των εἰς τὰ πικιδία των καί αὐτὰ ὅθ' σέ παρατηροῦν μετὰ ἐκπλήξιν καί θαυμασμόν, οἱ συμπατριῶταί σου ὅθ' ἔχουν τὴν εἰκόνα σου εἰς τὴν τιμητικωτέραν θέσιν τῆς αἰθούσης των, καί ὅταν ἀποθάνῃς ὅθ' ἐνθυνηθῇσι ὁλόκληρον τὸ ἔθνος σου.

Τί ὅθ' ἔλαγε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο παιδίον, ἂν ἔστρεφε καί ἐδύλεπε τὰ κριταμυθωμένα καί τετριμμένα φροσῆματά του, καί τοὺς πόδας του, οἱ ὅποιοι ἐκάτουν δίχως ὑποδήματα κατὰ γῆς;

Βεβαίως ὅθ' ἔλεγεν ὅτι αὐτὰ εἶνε παρκαλύθιον.

Καί ὅμως αὐτὸ τὸ παρκαλύθιον, τὸ ἀπίθιον, τὸ ἀπίστευτον, ἐγενεῖν ἀληθινόν, πραγματικόν, εἰς τὸν Ἰάκωβον Γκάρφηλδ. Αὐτὸς ὑπῆρξε τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον γεννηθέν, ἐν μέσῳ πτωχείας καί ταλαπωρίας, ἀνυψώθη, ἀνυψώθη, ἀνυψώθη καί ἐγενεῖτο Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Καί εἰς τὴν βεβαιότητα τί εἶνε ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας εἶνε ὁ ἀνώτατος ἄρχων εἶνε ἐν εἰδος ἐκλεκτοῦ βασιλέως τῶν ὁποῖων ὅμως ἐκλέγει ἢ θελήσει τοῦ λαοῦ τὸ πρεσβύτερον ἐνδὲς βασιλέως ὅστις ἀναβαίνει εἰς ἕνα θρόνον εἶνε ὅτι καταγγέται ἀπὸ βασιλικὸν αἷμα, ἐνῶ τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας τὸν ἐκλέγουσιν διὰ τὴν ἀρετὴν του, διὰ τὴν φιλοπατριάν του, διὰ

Γέρνει κάτω τὸ κεφάλι
Αὐτημένος καί δακρύζει...
Μὰ μπροστά του βλέπει πάλι
Τὸ χρυσὸ νά φτερουγίζῃ!

Ἦσαν ἑνωιῆς ἡμέρα
Ἦλιος ἐφωτοβολοῦσε
Κι' ὁ κουτὸς μεσ' εἰς τὸν ἀέρα
Μιὰν ἀκτίνα κυνηγοῦσε,

Ὁ κουτὸς! — μὰ πόσοι ἄλλοι,
Δίχως τρέλαις καί παιγνιδία,
Παιδ' ὁσοὶ καὶ παιδ' μεγάλοι
Δὲν παθαίνουσι τὰ ἴδια;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

τά μεγάλα του φρονήματα και τὰ γενναῖά του αἰσθήματα' και αὐτὴ εἶνε ἡ διαφορά μεταξύ ἐνός βασιλέως καὶ ἐνός Προέδρου τῆς Δημοκρατίας· ὁ βασιλεὺς λοιπὸν γίνεται βασιλεὺς πρὸ πάντων διὰ τὴν καταγωγὴν του και τὸ γένος του τὸ βασιλικὸν ἐν ᾧ ἡ ἐκλογή ἐνός Προέδρου τῆς Δημοκρατίας εἶνε ἡ μεγαλειτέρα τιμὴ, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ δοθῇ εἰς ἓνα ἄνθρωπον, διότι χιλιάδες, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι τῷ λέγουσιν:

— Εἶσαι ὁ καλλίτερος ὄλων, και ἐπειδὴ εἶσαι ὁ καλλίτερος ὄλων, εἰς σὲ ἀρμύζει νὰ μᾶς κυβερνήσῃς.

Τοιοῦτος ἀνεκνήρυχθη ἐν μέσῳ τοῦ ἐθνουσιασμοῦ ἐνός εὐγενούς ἔθνους ὁ Γάκωβος Γκάρφηλδ. Αἱ πρῶται ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς του ὑπῆρξαν ἐντυπώσεις δυστυχίας και στερήσεων· μέχρις ἡλικίας τεσσάρων ἐτῶν δὲν εἶχε φορέσει ὑποδήματα και ἐβάδιζε γυμνός· κατῴκει δὲ μετὰ τῆς πτωχῆς του οἰκογενείας εἰς ἓν δάσος, ἐντός καλύβης κατασκευασμένης ἀπὸ κορυμῶν δένδρων.

Καὶ ὅμως ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐπήγγινεν εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ σχολεῖον ἦτο μακρὸν και τὰ μικρὰ παδάρια του δὲν ἀντέχον εἰς τὸσον ὄρυμον, τὸν ἐτήκονεν ἡ μεγαλειτέρα του ἀδελφὴ εἰς τὴν βάρκιν τῆς. Ἐνίοτε δὲ ἔλεγε πρὸς τὴν ἀγαπητὴν του ἀδελφὴν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τῇ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

— Φοβεῦμαι μήπως τὸ κοῦρασα τὸ ἀγαπημένο μου ἀλογάκι.

Ἡ μήτηρ τοῦ μικροῦ Γκάρφηλδ ἦτο πτωχὴ μὲν γυνὴ ἀλλ' ἀγαθὴ και ἐνάρετος, πρὸ πάντων δὲ φιλοπόνητος μήτηρ, και διὰ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν ἔδιδεν εἰς τὸν υἱὸν τῆς ἐκαλλιέργει τὰ ἐκ φύσεως εὐγενῆ αἰσθήματα αὐτοῦ· ὁ Γάκωβος λοιπὸν ἦτο χαριτωμένος παιδάκι· ἐντός τῆς μικρᾶς ζωῆς του κεραιεῖ μίαν μόνον ἰδέαν εἶχε σταθεράν: πῶς νὰ μάθῃ γράμματα πολλά· ὅταν ἔλεγον Γκάρφηλδ εἰς τὸ σχολεῖον ἦτο ὡς νὰ ἔλεγον ἐπιμελεστάτος, εὐτακτότατος, φιλοπονιώτατος· τοιαύτη δὲ ἦτον ἡ φιλομάθειά του ὥστε ὅταν μίαν φορὰν ἀπέκτησεν ἐπὶ τέλους ἓν βιβλίον, νύκτας πολλὰς δὲν εἰμπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Ὁ διδάσκαλός του τὸσον εὐχαριστημένος ἦτο ἀπὸ αὐτὸν ὥστε τοῦ εἶπέ ποτε: Ὁ γείνηρ στρατηγὸς μίαν ἡμέραν. Καὶ ἀληθῶς μετὰ εἴκοσι πέντε ἔτη ἀπὸ τότε ἔγενε στρατηγός. Ἀλλὰ τί νομίζετε ὅτι μόνη του φροντίς ἦτο τὸ σχολεῖον, ἦτο ἡ μαλέτη, ἦτο ἡ πρόοδος εἰς τὰ μαθήματά του; ὦ! ἐλθμονώσαμεν ὅτι ἦτο πτωχότατος ἦτο ἠναγκασμένος λοιπὸν συγχρόνως

νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ πληρῶνῃ τὰ διδασκὰ του, και νὰ βοηθῇ πρὸ πάντων τὴν μητέρα του.

Καὶ δὲν ἀπέφυγε καμμίαν ἐργασίαν, και δὲν ἐθεώρει ἐντροπὴν κανέν ἐπάγγελμα, και κατώριονε θαύματα διὰ τῆς ἐπιμονῆς του και τῆς φιλοπονίας του.

Τὸν ἠρώτησαν μίαν ἡμέραν ἂν εἰμπόρει νὰ κἀμῃ μίαν ἐργασίαν.

— Ὁ γὰρ προσπαθῶ!

Ἰδοὺ τὸ αἰσθημά του, τὸ αἰσθημα τοῦ βίου του: Ὁ γὰρ προσπαθῶ! Καὶ προσπαθεῖ, και ἐπέμνε και ἐκοπίαζε και ἐπετύγγνε.

— Διατί ἐργάζεσαι τὸσον πολὺ τὸν ἡρώων ὄλοι: θαυμάζοντες τὴν ἐτακτότητά σου φιλοπονίαν.

— Διὰ τὴν μητέρα μου, ἀπῆντα ὁ Γκάρφηλδ.

Καὶ τὸ ἑσπέρας ἡ μήτηρ του τὸν ἐσπῆγγε περιπαθῶς ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς· διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τῷ ἐξέτραξε καλλίτερα τὴν ἀγάπην τῆς.

Ὁ Γκάρφηλδ τὸ θέρος εἰργάζετο εἰς τοὺς ἀγρούς και τὸν χειμῶνα ἐπήγγινεν εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁ βίος τοῦ Γκάρφηλδ ὁμοιάζει μὲ κλίμακα τῆς ὁποίας βαθμίδες εἶνε τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα τὰ ὁποία μετέλαθε· μετὰ τῆς κατωτάτης βαθμίδος και τῆς ἀνωτάτης ἡ ἀπίστασις εἶνε τρομερὰ, τὸ ὕψος εἶνε ἀμέτρητον· ἀλλ' ὁ Γκάρφηλδ δὲν χάνει τὸ θάρρος του· ἀναβαίνει· πρὶ χωρεῖ· διασκελίζει τὰς βαθμίδας· ἐμπρός! ἐπάνω! δὲν σπαρτάει οὐδὲ σπυγῆν· δὲν εἰθεύρει: τί ὅχι εἶπῃ κοῦρασις· μίαν ὑπεράνθρωπον δύναμιν τὸν ὠθεῖ πρὸς τὰ ἑπάνω· εἶνε ἡ θηλαξίς του ἀνυπομονεῖ νὰ εὐθασῇ· βιάζεται· ἐνίοτε πρὸδᾷ, ἐνίοτε ἀναρριχῆται, ἀλλ' ὄλονεν ἀναβαίνει.

Θέλετε νὰ ἰδῆτε τὰς περιέργους τάξας βαθμίδας τῆς κλίμακος τὴν ὁποίαν ἀνέβη ὁ Γκάρφηλδ; Ἰδοὺ:

Ἐν ἡλικίᾳ 14 ἐτῶν ἦτον ἐργάτης ξυλευτοῦ, 16 ἐτῶν λεμβούχος, 18 σπουδαστὴς και θυρωρὸς συγχρόνως, 21 διδάσκαλος, 23 φοιτητὴς πανεπιστημίου, 26 δικηγόρος, 27 καθηγητὴς, 29 μέλος τῆς Γερουσίας τῆς Ὀχιο, 30 συνταγματάρχης, 31 ὑποστράτηγος, 32 στρατηγός, 33 βουλευτὴς, 48 γερουσιαστὴς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, 49 Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ὅτε τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1880 ἀνεκνήρυχθη Πρόεδρος, ἐστράφη πρὸς ἐκείνην ἡμερὰν τῷ ἔδωκε τὴν ζωὴν, και ἐν μέσῳ ὄλων ἐκείνου τοῦ πλῆθους τοῦ ἐθνουσιώδους και ζητωκραυγῶντος τὴν ἐβύλησεν ὡς μικρὸν παιδίον και ἐζήτησε τὴν εὐχὴν τῆς.

Τὸ μόνον ἄνειρόν του, ὁ μόνος σκοπὸς τοῦ βίου του ἦτο τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος του.

Καὶ διὰ τοῦτο ἀπέθανεν· ἐπειδὴ δὲν ἐχαρίζετο εἰς κανένα, ἐπειδὴ μόνον τοὺς ἱκανοὺς διώριζεν εἰς τὰς δημοσίας θέσεις· εἰς καλούμενος Γκιτὸ πλήρης ὀργῆς και μίσους κατὰ τοῦ Προέδρου Γκάρφηλδ, διότι δὲν τὸν διώρισε εἰς μίαν θέσιν, τὸν ἐδολοφόνησε τῇ 20 Ἰουνίου 1881.

Ὅταν ἀνήγγειλαν τὸν θάνατόν του εἰς τὴν μητέρα του, ἡ δυστυχὴς γράϊα, ὀδυροκοντοῦτις, τὸσον παρελαίσθη ἀπὸ τὴν λύπην, ἥτις κατέπιπεν ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, ὥστε μόνον αὐτὰς τὰς λέξεις εἰμπόρεσε και εἶπε:

— Τὸ μικρὸ μου ποῦ τ' ἀγαποῦσα τόσο!

Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο ἐπισημοτάτῃ· ὄλον τὸ Ἀμερικανικὸν ἔθνος ἐπέθετο· και δὲν ἦτο ψευδές, προσπεποιημένον, ἐκεῖνο τὸ πένθος, ἦτο ἀληθές, εὐλικρινές, ἐγκάρδιον και ἐπένθου και τὰ ἐνδύματα και αἱ μορφαι και αἱ καρδίαι.

Ἐπὶ τοῦ τόπου ὅπου ἐδολοφονήθη τῷ ἔστησαν μνημεῖον μεγαλοπρεπέστατον, μαρτυροῦν τὴν εὐγνωμοσύνην και τὴν ἀγάπην τοῦ εὐγενοῦς ἔθνους τοῦ ὁποίου προήδρευεν.

Εἰς ἐκφρασίαν δὲ τῆς λατρείας, ἦν ἔτρεφον πρὸς τὸν Γκάρφηλδ, ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν δι' ἐ-

ρώνων συνέλεξαν και προσέφερον εἰς τὴν οἰκογένειάν του κολοσιαίαν χρηματικὴν ποσότητα.

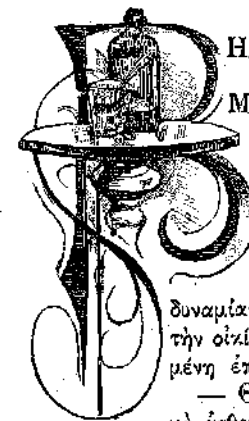
Καὶ ὅταν τότε οἱ Ἀμερικανόπαιδες προσέρχωνται μὲ σεβασμὸν εἰς τὸν τάφον του διὰ νὰ καταθέσωσιν ἐπ' αὐτοῦ ἓνα στέφανον ἡ ὀλίγα ἄνθη, ἐκτός τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν ἀπονέμου εἰς τὸν ἐνδοξὸν πρόεδρόν του, ἀπονέμου τὸν θαυμασμὸν των και εἰς τὸν μέγαν ἐκείνον ἄνδρα, ὁ ὁποῖος, γεννηθεὶς ἐντός καλύβης, ἀπέθανεν ἐντός τοῦ μεγάρου τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας.

Καὶ ἔσα παιδιά πανταχοῦ τοῦ κόσμου μανθάνου τὸν βίον του, πῶς ἔζησε και πῶς ἀνεδείχθη, ἂν εἶνε πτωχὰ, ἂν εἶνε δυστυχῆ, ἂν εἶνε περιφρονημένα, ἂν εἶνε καταβεβλημένα ἀπὸ τὰ ἐμπόδια, ἂν εἶνε ἀπηλιτισμένα, ἄμα προφέρουν τὸ ὄνομα Γκάρφηλδ θὰ λαμβάνουν θάρρος, γενναϊότητα, ἐλπίδα, δυνάμεις, ὡς νὰ αἰσθάνωνται μίαν παρηγορίαν, ὡς νὰ ἀκούωσιν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας των μίαν φωνὴν νὰ τοὺς λέγῃ: Μὲ τὴν ἐπιμονὴν τὰ πάντα κατορθοῦνται· και ἐργαζόμενα ἢ μελετῶντα, κουράζοντα τὰς χεῖράς των ἢ τὸν ἐγκέφαλό των θὰ ἐπαναλαμβάνωσι τὸ αἰσθημα τοῦ Γκάρφηλδ:

— Ὁ γὰρ προσπαθῶ.

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΔΑΡΜΕΝΟΣ

ΑΣΘΕΝΕΙ Η ΜΑΡΙΑ

Η ΧΕΙΡ, βήχει, βήχει.

Εἶνε εἰς τὸ κρεβάτι ἡ Μαρία.

Τὴν παρελθούσαν Πάρασκειν, τὸ δειλινόν, ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον, ἠσθάνθη πολὺ βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς, μεγάλην ἀδυναμίαν, και ἄμα εἰσήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν των ἐρρήθη ἐξηνητημένη ἐπὶ ἐνός ἀνακλίντρου.

— Θεῖα, δὲν ἔμπορῶ, εἶπε μὲ ἀσθενῆ φωνήν, και μετ' ὀλίγον ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι τῆς.

Ὅλη ἡ γειτονία τὴν ἠγάπα τὴν Μαρίαν. Ὅταν τὴν ἔδλεπον νὰ περᾷ μὲ τὸ κομψόν και ὑψηλὸν ἀνάστημά τῆς, τοὺς μεγάλους και καστανοὺς ὀφθαλμούς τῆς, οἱ ὁποῖοι ἐλάμβανον μαγευτικωτάτην ἐκφρασίαν ὅταν συνεικονοῦντο, μὲ τὸ ὄραϊόν τῆς ἐκεῖνο πρόσωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦτον ἐξωγραφημένη ὀλη ἡ εὐαισθησία τῆς ψυχῆς τῆς, μὲ τὸ μικρὸν χαριτωμένον στοματάκι

τῆς, τοῦ ὁποῖου τὰ χεῖλη ἦσαν κόκκινα κόκκινα ὡσαν κεράσια, και μὲ τὰ καστανά πυκνὰ και ξέπλεκα μαλλιά τῆς, τὰ ὁποῖα κατέβανον ἔως κάτω ἀπὸ τὴν μέσιν τῆς, ὄλοι κατελαμβάνοντο ἀπὸ ἐν εἶδος θαυμασμοῦ και ἐπιθῶριζον:

— Νὰ τῆς ζήσῃ τῆς μητέρας τῆς, νὰ τὴν χαρῇ!

Καὶ ἡ μήτηρ τῆς; ὦ! ἡ μήτηρ τῆς τὴν ἠγάπα μέχρι λατρείας! Πρῶτον διότι αὐτὸ μόνον τὸ τέκνον εἶχε, και δι' αὐτὸ μόνον ἐκτύπα ἡ καρδία τῆς εἰς τὸν κόσμον, και δεύτερον διότι ἡ Μαρία ἦτο ἄγγελος και κατὰ τὸ σῶμα και κατὰ τὴν ψυχὴν.

Καὶ ὅμως ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγου ἔτρεχε ζωηρὰ ἀνω κάτω, ὡσαν καναρινάκι εἰς τὸ κλουβί του, και ἐγέμιζε τὴν οἰκίαν μὲ τὰ ἄσματά τῆς, μὲ τὴν εὐθυμίαν τῆς, τότε εἶνε ὠχρὰ ὡσαν κηρί, τότε ἔχει σβεστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς και ξηρὰ τὰ χεῖλη, τότε ἀντὶ νὰ τραγηθῇ βήχει, βήχει, βήχει...

Καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ στρογγύλου καρυίνου τραπέζιου, τὸ ὁποῖον εἶνε παρὰ τὴν κλινὴν τῆς και ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀλλοτε ἔθετε τὰ χειροτεχνήματά τῆς, τὰ ἄνθη τῆς, τότε εὐρίσκειται

μία φιάλη, ἐν κοχλιάριον, ἐν ποτήριον... τὸ ἱατρικὸν της!

Καὶ λείπει καὶ ἡ μήτηρ της! Εἶνε πολὺ φιλάσθενος, καὶ οἱ ἱατροὶ τῆ εἶπον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ λουτρά τῆς Αἰδηςφοῦ. Δὲν τὴν ἐπῆρε μαζὶ τῆς τὴν Μαρίαν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ποτὲ δὲν ἀποχωρίζεται, διότι μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρόκειται νὰ γείνουν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Ἀρσκαίου. Ἐπρότιμισε νὰ τὴν ἀποχωρισθῆ δεκαπέντε, εἴκοσι ἡμέρας παρὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὰ μαθήματά της. Τὸ εἶχε σκεφθῆ πολὺν καιρὸν πρὶν τὸ ἀποφασίσῃ. Ἐπὶ τέλους τὸ ἀπεφάσισε. Ἄλλ' ἐκείνη τὸ εἰςέφερε μὲ ποῖον σπαραγμὸν καρδίας ἀνεχώρησε!

Καὶ ποῦ νὰ εἰςέφαινε ἡ δυστυχὴς μήτηρ ὅτι ἡ Μαρία της εἶνε ἀσθενής. Ναι, σοβαρὰ μάλιστα ἀσθενής, ὅπως εἶπεν ὁ ἱατρὸς εἰς τὴν θείαν της.

Ποῦ νὰ εἰςέφαινε ἡ δυστυχὴς μήτηρ ὅτι ἡ κόρη της, ἡ ψυχὴ της, σπαρταρᾷ σὺν τὸ πούλακι ἐντὸς τῆς κλίνης της, ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν καίεται σὺν ἀναμμένο κάρβουνο καὶ δὲν τὴν σβύνουν τὴν φλόγα της τὰ κρύα νερά μὲ τὰ ὅποια τὴν βρέχει ἡ θεία της!

Ὅταν τὴν καταλαμβάνει ἡ θερμὴ βυθίζεται εἰς λήθαργον ὅλην τῆς τὴν ζωὴν τὴν βλέπει ὡς ὄνειρον· βλέπει πλησίον της τὰς συμμαθητριάς της, καὶ ταῖς ὁμιλεῖ! ἀνοίγει τὴν καρδίαν της ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐξέρχονται εὐγενῆ αἰσθήματα, ὡς νὰ ἦτο χρυσὴ καὶ πολύτιμος φιάλη ἡ ὅποια, ἅμα ἀνοίγεται, διαχέει εὐωδέστατον μύρον· ἐνίστε φελλίκεται μετὰ συγνήσεως τὸ ὄνομα μιᾶς διδασκαλίσης τὴν ὅποιαν ἀγαπᾷ πολὺ, πολὺ, συγχώνις δὲ στρέφεται πρὸς τὴν θείαν της ὡς νὰ ἦτον ἔξυπνη καὶ τῆ λέγει:

— Τὸ καναρίνι μου! τάνθη μου! νὰ τὰ προσέχης!

Διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε πῶς τ' ἀγαπᾷ τὸ καναρίνι της καὶ τὰ ἀνθη της! ὡς νὰ

ἐνοσῆ τι λέγει τὸ κελἀθμα τοῦ καναρινοῦ, ὡσὺν ἡ ἰδιαιτέρα εὐωδία τὴν ὅποιαν διαχέει ἕκαστον τῶν ἀνθῶν νὰ εἶνε ἰδιαιτέρα γλυῶσα τὴν ὅποιαν αὐτὴ γνωρίζει!...

Περίεργον! ὡς νὰ ἐνοοῦν καὶ αὐτὰ ὅτι ἡ Μαρία των εἶνε ἀσθενής, τὸ καναρίνιον κελἀθῆ λυπητερά, λυπητερά, ὡς νὰ παραπονήται, ὡς νὰ κλαίῃ, ὡς νὰ καταπίνῃ ἕνα λυγμὸν, τὰ δὲ ἀνθη ἔχασαν τὴν ζωηρότητα, τὴν λαμπρότητα τῶν χρωμάτων των ὡς νὰ φέρουν πένθος!

Αἱ συμμαθητριάς της ταπεινὰ τὸ δειλὸν ἐρχονται καὶ τὴν βλέπουν, περικυκλόνουσι σιωπηλαὶ καὶ κατηρεῖς τὴν κλίνην της, καὶ ἐνίστε ὅταν φεύγουν σκουπίζουν κατὰ κρυφὸ δάκρυ...

Μίαν ἡμέραν λέγει ὁ ἱατρὸς πρὸς τὴν θείαν της:

— Ἡ κατάστασις τῆς Μαρίας μὲ ἀνησυχεῖ! πρέπει νὰ προσκαλέσητε συμβούλιον ἱατρῶν ἢ ἀνεψιά σας. διέρχεται κρίσιν ἢ εἰς δύο ἡμέρας θὰ γείνη καλὰ ἢ... εἴμπορεῖ ν' ἀποθάνῃ!...

Ἡ θεία της μὴ γνωρίζουσα πλέον τί νὰ κάμῃ, ἠλιθία σχεδὸν ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὰς ἀγρυπνίας, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της, τηλεγραφεῖ πρὸς τὴν μητέρα τῆς Μαρίας:

« Μαρία ἀσθενεῖ σοβαρῶς· ἔλθετε ταχέως. » Ὀλίγον ἔλειψε νὰ μείνῃ εἰς τὸν τόπον ἀπὸ ἀποπληξίαν ἢ δυστυχὴς μήτηρ ὅταν ἀνέγνωσε τὸ τηλεγράφημα· κατ' ἀρχὰς ἐμεινε παρακαλισμένη ἔπειτα ἔγεινε σχεδὸν τρελλή, τὸ βλέμμα της ἔχυνεν ἀγρίαν τινα λάμψιν· ἤθελε νὰ φύγῃ εἰς τὴν στιγμὴν, νὰ πετάξῃ, νὰ φθάσῃ. Τί; ἡ Μαρία της ἦτον ἀσθενής καὶ αὐτὴ ἦτον ἐκεῖ ἀκόμη; ἡ Μαρία της ὅ' ἀπέθνησκεν ἴσως καὶ αὐτὴ δὲν ἦτον ἱκανὴ νὰ εὐρεθῆ εἰς τὴν στιγμήν εἰς τὸ πλευρὸν της;

Τῇ ἤρχετο νὰ τρελλαθῆ.

Καὶ τὸ ἀτρόπλιον ἀνεχώρει τὴν ἐπαύριον ὦ! τὴν ἐπαύριον!... ἔπρεπε νὰ περιμείγῃ δώδεκα ὥρας, δώδεκα αἰῶνας!...

Καὶ ποτε οὐ ἔφθανε; Καὶ τί οὐ ἔβλεπεν ὅταν ἔφθανε; Ὅα τὴν εὗρισκε ἴσως νεκράν!

Εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ ἡ λύπη της, ἡ ἀγωνία της, ἡ ἀπελπισία της, τὸ μαρτύριόν της.

Τέλος πάντων ἐξημέρωσε, τέλος πάντων ἐπέθη εἰς τὸ ἀτρόπλιον... Τί ἀργά, θεέ μου, ποῦ ἐκινεῖτο τὸ ἀτρόπλιον!

Πῶς ἀπεσιδίσθη εἰς τὸν Πειραιᾶ, πῶς ἀνέβη διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Ἀθήνας, πῶς ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν της, δὲν τὸ ἐνόησεν.

Ὅταν ἀνέβη τὴν κλίμακα οἱ πόδες της δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίξωσι καὶ τοὺς ἔσυρε, ἡ καρδία της ἐκτόπα ἐπὶ τοῦ στήθους της, ἡ συγκίνησις τὴν ἐπνίγε· ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς Μαρίας ὄψθη μὲ ὄρμην τὴν θύραν καὶ ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐντός. Καὶ χωρὶς νὰ εἰπῆ λέξιν, χωρὶς νὰ χύσῃ ἐν δάκρυ, χωρὶς νὰ ἐξαγάγῃ ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως ἐξηπλώθη λιπόθυμος εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας!

Εἶδε τὴν Μαρίαν της, τὴν Μαρίαν της ἣτις ἔζη καὶ ἣτις καθήμενὴ εἰς τὴν κλίνην ἐκράτει εἰς χεῖρας τὸ κλωδίον τοῦ καναρινοῦ της καὶ εἶχε πλησίον της ἐκεῖ τὰς γάστρας τῶν ἀνθῶν της.

Ὅταν συνῆλθε μετ' ὀλίγον καὶ ὄρμησεν εἰς

ΠΟΣΟ ΤΟΝ ΠΟΥΛΑΣ ΤΟΝ ΣΚΟΥΦΟ;

(Παιγνίδιον)

Ἐν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τὰ ὅποια πρόκειται νὰ παίξουν τὸ ὄραϊον καὶ ζωηρὸν τοῦτο παιγνίδιον γίνεταί Ἄφέντης, τὰ ἄλλα ὀνομάζονται Ζιζιμπάμπουλας, Πόσο, Πῶς, Ἄμ' δέ, Πενήντα λεπτὰ, Ὀγδοήντα λεπτὰ, Μία δραχμὴ, Μιάμιση δραχμὴ. Ἐκαστον τῶν παιδιῶν ἅμα ἀκοῦει τὸ ὄνομά του πρέπει ἀμέσως ν' ἀποκρίνεται: « Ὅριστε, ἀφέντη! »

Διὰ νὰ τὸ ἐνοσῆτε καλλιτέρα, μικροὶ μου φίλοι, ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐνέα παιδιὰ ἐπιθυμοῦν νὰ παίξουν τὸ « πόσο τὸν πουλάς τὸν σκούφο; » καὶ μοιράζονται τὰ πρόσωπα ὡς ἑξῆς:

ΑΦΕΝΤΗΣ ΝΙΚΟΣ
ΖΙΖΙΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ Ἀριστείδης
ΠΟΣΟ Μανώλης
Πῶς Ἀλέξανδρος
ΑΜ' ΔΕ Σωτήρης
ΠΕΝΗΝΤΑ ΛΕΠΤΑ Γιάννης
ΟΓΔΟΗΝΤΑ ΛΕΠΤΑ Ἀντώνης
ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ Κωστάκης
ΜΙΑΜΙΣΗ ΔΡΑΧΜΗ Σπύρος

ΝΙΚΟΣ Ἀρχίζει τὸ παιγνίδι. Προσοχὴ Ζιζιμπάμπουλα!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ὅριστε, Ἀφέντη;

τὴν κλίνην τῆς Μαρίας, τὴν ἐνηγκλίσθη ὡς τρελλή, ἐπῆρε τὴν κεφαλὴν της τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ τὴν κατέβρεξε μὲ τὰ δάκρυά της καὶ ἔκλαυσε, καὶ ἔκλαυσε, καὶ ἔκλαυσε, διότι δύο ἡμέρας ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς λύπην εἶχον στερεῦσαι τὰ δάκρυά της.

Ἦτον πολὺ εὐτυχὴς ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας· καὶ ἡ Μαρία ἦτον εὐτυχὴς διότι ἐσώθη. Καὶ ὅμως εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μαρίας ὑπῆρχε μία λύπη, καὶ, ἐν δὲν ἐροῦετο νὰ ταραξῆ τὴν χαρὰν τῆς μητρός της, θὰ ἐδάκρυεν ἡ εὐαίσθητος κόρη.

Τὸ καναρίνι της ἀπέθανε, τὰ ἀνθη της ἐμαράνθησαν!

Ὅταν αὐτὴ ἐκινδύνευεν, ἡ θεία της, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ εἰς ἣν ἦτο βεβουθισμένη, τ' ἀφήκεν δίχως τροφὴν, δίχως νερόν, καὶ ἀπέθανεν.

Ἀλλὰ τόσον λυπητερά ἔκλινε τὸ καναρίνι τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐξεφύγησε, τόσον λυπητερά τὰ ἀνθη ἐκλιναν τὰ πέταλά των καὶ ἐμαράνθησαν ὥστε ἡ Μαρία ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτον ἀνάγκη, φαίνεται, νὰ ἀναχωρήσῃ μία ψυχὴ ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐκείνης καὶ ὅτι τὸ καναρίνι της, καὶ ὅτι τὰ ἀνθη της ἔσπευσαν ν' ἀποθάνωσι διὰ νὰ τὴν σώσωσιν... ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΝΙΚΟΣ Πόσο τὸν πουλάς τὸν σκούφο;
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Μιάμιση δραχμὴ.
ΝΙΚΟΣ Ἄμ' δέ;... εἶνε πολὺ ἀκριβὸς Σωτήρη, ἔχασες. Ἄμα εἶπα « Ἄμ' δέ; » ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃς: « Ὅριστε, Ἀφέντη! »

ΣΩΤΗΡΗΣ Ὅριστε, Ἀφέντη.
ΝΙΚΟΣ Πόσο τὸν πουλάς τὸν σκούφο;
ΣΩΤΗΡΗΣ Πενήντα λεπτὰ.

ΝΙΚΟΣ Δὲν εἶνε ἀκριβὰ, πενήντα λεπτὰ;
ΓΙΑΝΝΗΣ Ὅριστε, Ἀφέντη.
ΝΙΚΟΣ Εἶνε πόσο τὸν πουλάς τὸν σκούφο;
ΓΙΑΝΝΗΣ Μία δραχμὴ.

ΝΙΚΟΣ Μία δραχμὴ! Ἄμ' δέ! Πόσο! Πῶς; Μὰ κανέναν σας λοιπὸν δὲν ἀποκρίνεται;
ΚΩΣΤΑΚΗΣ Ἐγὼ ἐσκεπτόμην τὸν Σωτήρη ποῦ ἔχασε.

ΜΑΝΩΛΗΣ Ἐγὼ ἐφανατόμην πῶς θὰ ἦμουν, ἐν τὸν φοροῦσα αὐτὸν τὸν σκούφο!

Χρειαζέται πολλὴ προσοχὴ διὰ νὰ ἀπαντᾷ τις ἅμα ἀκοῦει τὸ ὄνομά του, καὶ μεγάλῃ ἐπιτηδειότητι εἰς τὸν Ἀφέντην ἔπως λέγῃ τὰ ὀνόματα μὲ πολλὴν τέχνην διὰ τοῦτο τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀφέντη εἶνε τὸ δυσκολώτερον ἀπὸ ὅλα.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Μέρα ξανθή ημερώνει
Μέσ' στη στενή του φωλιά
Ένα μικρό χελιδόνι
Φρέσκα φτερά καμαρώνει
Κ' εὐθυμῆ χύνει λαλιά.

Εἶνε γιορτὴ τέτοια μέρα!
Σήμερα πρώτη φορά,
Σήμερα τοῦπ' ἡ μητέρα
Νὰ ξανοιχθῆ στὸν αἰθέρα
Μὲ τὰ μικρά του φτερά.

Ἔχει σφοδρὸ καρδιοχτύπι
Τρέμει... κινᾶ... δὲν τολμᾷ
Ἔχει χαρὰ, μὰ καὶ λύπη
Ἐὰν ἀκόμα τοῦ λείπει...
«Μάνα μου, ἔλα σιμά!»

Ἄκουσ' αὐτὴ τ' ὄνομά της,
Τρέχει τὴν ἴδια στιγμή
Μὲ τὰ σπαθὰτα φτερά της
Εἰς τὸ μικρὸ ἔρωτά της
Δίνει τὴν πρώτη ὀρμή.

Νά, δὲν τοῦ δίνει πιά χέρι,
Ὅτι πῶς πετᾷ μὲ χαρὰ!
Ἦγες γοργὰ ὡς τὴ φτέρη
Λύριο τάχα ποὺς ἔχει;
Ποῦ θὰ τὸ πᾶν τὰ φτερά.

Ὅμως ἐγώ... ἂ! μανούλα,
Μ' ἄφησες ἔρμο μικρὸ
Κ' ἔφυγες πρὶν μὲ τρομοῦλα,
Πρὶν στῆς ζωῆς τὴν ἀγούλα
Κάμω ν' ἀνοίξω φτερό.

Κ' ἔτσι δευὰ ἐδῶ πέρα
Μένω ἔς ὀρφάνιας φωλιά
Ἄχ! τῆς ζωῆς τὸν αἰθέρα,
Δίχως ἐμένα, μητέρα,
Δὲν θὰ χαρῶ ποτὲ κλειά;

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Εἰς τοὺς ἀγροὺς ἀντὶ εἰς τὸ σχολεῖον

Ὁ Φίλιππος, ὁ Δημήτριος καὶ ἡ μικρὰ τῶν ἀδελφῶν Ἀνθῆ, ἀνεχώρησαν μίαν πρωΐαν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῶν διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ὑπάγουν κατ' εὐθείαν, ἐβάδιζον σιγά, σιγά, ὠμίλουν εἰς τὸν δρόμον, ἴσταντο μὲ ἀνοικτὰ στόματα πρὸ τῶν παντοπωλείων. Ἐπὶ τέλους εἶπεν ὁ Δημήτριος.

— Πᾶμε εἰς τοὺς κήπους; Τὰ ζῶα ἔλα παίζουν ἐκεῖ. Διατί τάχα νὰ μὴ παίζωμεν καὶ ἡμεῖς ὅπως αὐτά;

Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ὁ Φίλιππος ὁ Δημήτριος καὶ ἡ Ἀνθῆ εἶνε παιδιὰ ἐνὸς μικροῦ χωρίου ὅπου τ' ἀγῶρα καὶ τὰ κοράσια πηγαίνουν εἰς τὸ ἴδιον σχολεῖον.

Ἦγῃγον λοιπὸν εἰς τοὺς κήπους, καὶ ὅσα ζῶα ἀπῆντων εἰς τοὺς δρόμους τὰ προσεκάλουν νὰ παίζουν μαζὶ τῶν. Ἀλλὰ τὰ ζῶα δὲν ἤθελον.

Ὁ μύρμηξ ἀπήντησε:

— Πρέπει νὰ διορθώσω τὰς ἀποθήκας μου, διότι μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ τὸ θέρος, καὶ πρέπει νὰ θέσω εἰς ἀσφαλὲς μέρος τὰς προμηθείας μου. Δὲν ἔχω καιρὸν διὰ παιγνίδια.

Ἡ μέλισσα ἀπήντησε:

— Νὰ παίζωμεν, μοῦ ζητεῖτε; Μόνον αὐτὸ μοῦ ἔλειπε. Καὶ τὸ μέλι μου; Ποῖος θὰ τὸ κάμῃ τὸ μέλι μου, ἂν ἐγὼ παίζω;

Ὁ πετεινὸς ἀπήντησε:

— Παιγνίδια θέλετε; Ἐγὼ ἔχω ἐργασίαν· πρέπει νὰ σκαλίσω μὲ τὸ ράμφος μου νὰ εἰδῶ σπόρους καὶ νὰ προσκαλέσω ἔπειτα τὰς ἀγαπητάς μου ὄρνιθας νὰ τὰς φιλέσω.

— Σὺ τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ Φίλιππος πρὸς μίαν λευκὴν περιστερᾶν, ἡ ὁποία μὲ τὸ εὐθὺ ράμφος της συνέλεγε φρύγανα, σὺ τοῦλάχιστον δὲν ἔχεις ἐργασίαν, ἔρχεσαι λοιπὸν νὰ παίζωμεν;

— Δὲν ἔχω ἐργασίαν; Καὶ ἡ φωλιά μου; Τί θὰ γείνουν τὰ φᾶ μου, ἂν δὲν κατασκευάσω τὴν φωλεάν μου;

— Ὅστε σὺ κάν, καλὸ κουνέλι, ἐφώναξεν ἡ Ἀνθῆ, οὔτε σὺ δὲν ἔρχεσαι νὰ παίξῃς μαζὶ μας; μὴ μᾶς κάμνης δὲ καὶ σὺ τὸν ἀκατάδεκτον!

— Δὲν ἔχω καιρὸν, εἶπε τὸ κουνέλι ἐξαγαγὸν τὴν κεφαλὴν του καὶ τὰ μακρὰ του ὦτα ἀπὸ τὴν ὀπὴν του. Πρὸ ὀλίγου εἶδα εἰς τὸ ρυάκιον ὅτι τὸ ρύγγος μου εἶνε ἀκάθαρτον· πρέπει νὰ ὑπάγω γὰρ τὸ καθαρίσω.

Τὰ παιδιὰ δυσηρεσημένα ἐκάθησαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ρυακίου.

— Σὺ διασκεδάξεις, ρυάκιον, εἶπον, εἶσαι εὐτυχὲς σὺ. Τρέχεις εἰς τὸ λειβάδι, γρήγορα, γρήγορα. Πηγαίνεις ὅπου θέλεις. Δὲν ἔχεις καμμίαν ἐργασίαν. Ὅλο παίζεις σὺ, ρυάκιον.

— Πῶς; ἐπιθύρισε σιγὰ σιγὰ τὸ ρυάκιον, μήπως φαντάζεσθε, ὀκνηροί, ὅτι σᾶς ὀμοιάζω;

Ἐγὼ δὲν κάμνω τίποτε; Ἐγὼ, τὸ ὅποσον δὲν ἡσυχάζω οὔτε νύκτα οὔτε ἡμέραν καὶ οὔτε στιγμήν δὲν ξεκουράζομαι; Ἐγὼ τρέχω ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὴν νύκτα καὶ ἀπὸ τὴν νύκτα ἕως τὸ

πρωὶ καὶ ποτίζω τοὺς κήπους, τὰ λειβάδια, τοὺς ἀγρούς, γυρίζω τοὺς μύλους, σβένω τὴν δίψαν τῶν προβάτων τὰ ὅποια βόσκουν ἐκεῖ κάτω, καὶ πλύνω τὰ ἀσπρόφρουγα τῶν πλυ-

τριῶν μὲ τὸ καθαρὸν νερὸν μου. Ἐγὼ ποτὲ δὲν εἰδέμω τί θὰ εἶπῃ ἀνάπαυσις. Ἀλλὰ χαίρετε, χαίρετε, βιάζομαι, δὲν ἔχω καιρὸν νὰ ὀμιλῶ μὲ ὀκνηρὰ παιδιὰ ὅπως εἴθε σεῖς.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Φίλιππος, ὅλοι ἐργάζονται.

— Καὶ θαρρῶ πῶς θὰ κάμωμεν πολλὰ καλὰ νὰ τοὺς μιμηθῶμεν, εἶπεν ὁ Δημήτριος.

— Ναι, ναι, γρήγορα ὡς τρέχωμεν εἰς τὸ σχολεῖον εἶπεν ἡ Ἀνθῆ πηδῆσασα ἀπὸ τὸ ξύλον ὅπου εἶχε καθῆσαι. Εἶνε κακὸν πρᾶγμα νὰ ἡμεθα ὀκνηροί· θὰ μείνωμεν ἀμαθεῖς εἰς ἄλην μας τὴν ζωὴν, καὶ θὰ μᾶς περιπαίζουσι ὅλοι.

Τότε τὰ τρία παιδιὰ ἔτρεξαν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ εἶδον τὴν ἐπιμέλειαν ὥστε ἔφθασαν τοὺς συμμαθητάς των, οἱ ὅποιοι εἶχον μάθει τόσα ὠραία πρᾶγματα, ἐν ᾧ αὐτοὶ ἔτρεχαν ὡς ὀκνηροὶ εἰς τοὺς κήπους.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Χωρικὸς κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του καλῶθιον πλήρες διαφόρων ὀπωρικῶν, ἐρωτᾷ τὰ περικυκλώσαντα αὐτὸν τέσσαρα τέκνα του.—Τίς θὰ πάρῃ τὸ καλλίτερον ἀπίδιον;—Ἐγὼ! ἀποκρίνεται ὁ ὀκνηρὸς Γεώργιος.—Τίς θὰ πάρῃ τὸ καλλίτερον σταφύλιον;—Ἐγὼ! ἀποκρίνεται πάλιν ὁ Γεώργιος. Εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις τοῦ πατρὸς του περὶ τῶν καλλιτέρων ὀπωρικῶν ὁ Γεώργιος ἀπεκρίνεται πάντοτε: Ἐγὼ! Τέλος τοὺς ἐρωτᾷ:—Τίς θὰ λάβῃ τὴν μεγάλην ἀβλῆν θὰ νὰ σκάψῃ; Τότε ὁ μικρὸς Γεώργιος ἀποκρίνεται:—Ἐγὼ, πατέρα, εἶπα, τάχα ἂν εἶπῃ καὶ ἄλλος.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Παιδίου τῶν Ἀσπῶν.

✽

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας. Διδάσκαλος. Ποῦ μετέφερον οἱ ἔμποροι τὸν Ἰωσήφ;—Ὁ πῶν ἠγόρασαν παρὰ τῶν ἀδελφῶν του;—Μαθητῆς. Τὸν ἐπῆγαν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὸν ἐπώλησαν εἰς τὸν Πετερφῆν.

Διδάσκαλος. Καὶ τί θὰ ἔκαμνες σὺ, ἐάν ἦσο ἔμπορος καὶ ἐπώλων εἰς σὲ τὸν Ἰωσήφ;

Μαθητῆς. Ἐγὼ ἐάν ἦμην ἔμπορος, θὰ τὸν ἠγόρασα, ἀλλὰ θὰ τὸν ἐπῆγαινα πάλιν εἰς τὴν μητέρα του διὰ νὰ χαρῆ.

Ἐπιτάλη ὑπὸ ἱ. Χρηστίου.

✽

— Μαρigoῦλα, φέρε μοῦ μίαν φέτα ψωμί. Ἡ Μαρigoῦλα φέρει ἕν τεμάχιον ἄρτου κρατοῦσα αὐτὸ διὰ τῶν δύο δακτύλων της.

— Ὅταν σοῦ ζητῶ κατὶ τι, λέγει ἡ κυρία τις, πρέπει νὰ μοῦ τὸ φέρῃς μέσα ἔς τὸ πιάτο.

Μετ' ὀλίγον ἡ κυρία φωνάζει:

— Μαρigoῦλα, τὰς παντοφλάς μου.

Ἡ Μαρigoῦλα ἐνθυμηθεῖσα τὴν παραγγελίαν τῆς κυρίας της θέτει τὰς παντοφλάς ἐνὸς ὠραίου πινακίου καὶ τὰς φέρει εἰς τὴν κυρίαν της μὲ ἄλην τὴν ἐπιστημότητα.

Ἐπιτάλη ὑπὸ Ἐκκυρήτου τοῦ Ἀθηναίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Οι φίλοι μου Σπινθήρ και Πετεινός σκέπτονται πολύ όρθως φρονούντες ότι ο καλύτερος τρόπος να με εύχαριστήσουν δια τους κόπους, τους όποιους χάρις αυτών και όλων των φίλων μου καταβάλλω, είναι να κάμνουν πρόνοιμα και να είνε πολύ επιμελείς και φιλόπονοι. Πράγματι τούτο πρόβει μερίστην εύχαριστήσαν εις έμέ, καθώς και εις τους γονείς σας και θα είνε ιδιόν σας, πάλιν κέρδος.

Η άπάντησίς σου εις τον πέμπτον διαγωνισμόν, Μικρά Έλαφος, έφθασε πολύ άργά την Έλαβον εις τάς 2 Μαΐου ότε πλέον είχε γείνει ή κρίσις του διαγωνισμού. Δέν είνε μόνον ή ιδιή σου άπάντησις, ήτις δέν έλήφθη ύπ' όψει, αλλά και πολλών άλλων, τάς όποιάς έλαβον, ώς και την ιδιήν σου, έκπροσβριμώς μετά την ως τελευταίαν προθεσμίαν ώρισμένην ήμέραν της 16 'Απριλίου, ώστε δέν πρέπει να παραπονησται εναντίον μου, άγαπητή. Έσο ένήμερος άλλοτε.

Με άνημπομνησίαν περιμένω την φωτογραφίαν σου, φίλατε Πετεινέ 'Οδησού. Την ιδιήν σου την έλαβον, Σπουρηγίτα 'Αθηνάε.

Η Νεαρά 'Ηλικία δέν γινώρξει ότι μεθ' όλην την επιμελείαν προς άποφυγήν τυπογραφικών λαθών συμβαίνον ένίστε τωαύτα; Ήδού διατί άνει 7 σοι έσημειώθησαν μόνον 2 λύσεις, φιλάτη.

Η έπιστολή σας ήτο πολύ ύποχρηστική, Μυσωτικέ και Σία, και μοι έπροέβησεν άπερίγραπτον εύχαριστήσιον εν μόνον με έλύπισε πολύ πολύ: ή Μικρούλα Τίποτε να τρέχη εις τον ήλιον και να μαυρίση! 'Α! δέν έχετε ίδεάν πόσον με έπικρανε αυτή ή είδησις. Περιμένα άνωπούντως νεωτέρας είδήσεις.

Τό ειπον και άλλοτε, φίλε μου 'Απολλών Μουσικήτα, ότι τό στοιχείον του άλφαβήτου τό τιθέμενον κατόπιν μερικών λυτών, δηλοϊ τον αριθμόν του συλλαβιδίου, όστινος τάς πνευματικάς άσκήσεις έλυσαν. Τίθεται δέ μόνον εις έκείνους ών ά λύσεις φβάνουν βραδέως και δέν προρθάνω να δημοσιεύω άμέσως τά όνόματά των.

Και από τάς άκτάς του Βοσπόρου θα μοι γράψης συχνά. Δέν είνε άλλός, 'Αετιδεδ' εδν Μελεάνδρ Αίδων; Εύχαριστώμαι πολύ να αναγινώσκω τάς χαριέσσας έπιστολάς σου. Γράφε μου λοιπόν, γράφε μου.

« Η ήμερίς σου, άγαπητή μου « διαπλάσις » είνε πράγματι τόσο ώραία και καλή ώστε εις την οικίαν μας όλοι άνεξαιρέτως την αναγινώσκωμεν, από της μικράς μου αδελφής, ήτις είνε μόλις 6 ετών, μέχρι του πάππου μου, ό όπολος κάθε φορά άν την άναγνώση κινεί την κεφαλήν του και με πολύ παράπονον μάς λέγει: που είχαμεν ήμεις τέτοια ώραία βιβλία στον καιρόν μας! ούδέ στο όνειρό μας δέν τά έδλέπαμεν ποτέ! τώρα άξίζει να είνε καλής παιδί ». — 'Ο καύμενος ό παππούλης σας έχει δικαίον. Η φιλομάθειά σας, άγαπητή μου Τσάτσα Γελαστή, θα είνε ή μόνη του παρηγορία.

Ποιος είνε πάλιν αυτός ό Κουκουρέλιον; να μοι ειπή τό όνομά του, παρακαλώ και ό Πρίγκηψ του Σιάμ έπίσης, και ό Σήφοτηρχ ό Σουηδός και ό έξ 'Οδησού ύπό τό στοιχείον Γ.

Είδες ότι ή έπιστολή σου δέν έχάθη, 'Ανθος εδν Λειμώνων. Στείλόν μοι θμως άλλας πνευματικάς άσκήσεις.

Η τελευταία σου έπιστολή, Βόρειον Σέλας, μοι

ήρσε παρά πολύ. Εύγει Πολύ ώραία έφαντάσθης τό όνειρον και κάλλιστα τό περιέγραψες. Αν επιμελήθης, προμαντεύω ότι μιάν ήμέραν ή γραφή σου θα μαγεύη μυριάδας άναγνωστών. Έργάζου, επιμελού, και να μοι τό ένθυμηθής.

Πότε λοιπόν θα τελειώσουν τάς έξεσάσεις των οι φίλοι μου Γαλατίας, Λαίλαψ, Μικρός Καπουκίτιος κλπ. κλπ. κλπ. δια να άρχίσουν πάλιν να μοι γράφουν; Πότε;

Η Ροδόχρουν Μελέα δέν τό έμαθε, φαίνεται, άκόμη ότι πρέπει τάς λύσεις να τάς γράφη εις ιδιαίτερον φύλλον χάρτου και όχι μαζί με τό παιδικόν Πνεύμα ή με την έπιστολήν της;

Και σύ, Ψευδώνυμον, μη ήλιμονής σε παρακαλώ να σημειώσις και τό όνομά σου πλησίον σου.

Ερωτήσεις, πληροφορίας, άσπασμοί, προσρήσεις: 'Ο Μικρός Καπουκίτιος προσφέρει τάς προσρήσεις του τφ' 'Εσπερω. — Αίσις ό Τελαμώνιος τους άσπασμούς του τη Μικρά Πεταλούδα, ήτις επιθυμεί να μάθη τό όνομα του Συμπαθητικού και του Μικρού Σεισουρήθρου και άσπάζεται τον Πετεινόν, Κορκυράν, Εύσομον 'Ανθος. — Η Σφήκα παρακαλεί την 'Ακανθυλλίδα και Μυσωτίδα να έχωσιν ήλιήν ύπομονήν μέχρι της 31 'Ιουλίου και τότε θα ταίς ειπή τό όνομά της, έρωτά έε την Μικράν Σεισουρήθραν, ή όποια την φοβερίζει ότι θα την φάγη, πώς θα κελαδη έάν της κεντρώση την γλώσσάν της και πρισθή; — Η Θαλασσα Λύρα-εύχαριστως θα ειπή τό όνομά της εις την Ζεφύριον Άύραν, έάν και αύτη θα τη ειπή τό ιδιόν της. — Η 'Ακανθυλλίς προσφέρει τάς προσρήσεις της τη 'Ανεμόνη Νυκτι, Μικρά Πεταλούδα, Μικρά Έλάψ, Μικρά Σεισουρήθρω και τη Πηδηκούλα, επιθυμεί δέ να μάθη των δύο τελευταίων ως και του 'Ορνιθοφάγου τό όνομα και την ήλικίαν. — 'Ο Φωτοβόλος 'Ασθή άσπάζεται τό Εύσομον Μυριάνθεμον και ζητεί τό όνομά του. — Τά αυτά διαβιβάζω από τον 'Ραταπλάν προς την Μικράν Πεταλούδα από τον Μικρόν Καπουκίτιον προς τον Γέροντα του 'Υμηττού από τους 'Ααρών και Μωύσην προς την Νεαράν 'Ηλικίαν, ής επιθυμούσι την φιλιαν' από την Μικράν Έλαφον προς την Μικρούλαν Τραλαλά και την Σφήκα από την Πρωτόπειρον Μέλισσαν προς την Τσάτσαν Γελαστή. — Από την Κίρκην συγχαρητήρια προς εδν Σπουρηγίτην εδν 'Αθηναίον δια τον διαγωνισμόν του. — Από τό Ψευδώνυμον άσπασμούς προς τον Μικρόν Καπουκίτιον από τό Παιδίον των Δασών προς τον 'Εσπερον και τό Βόρειον Σέλας από την Μυσωτίδα, 'Αμαρυλλίδα και Μικρούλαν Τίποτε προς την 'Ακανθυλλίδα. — Η Ξανθή 'Αγραμπελή άσπάζεται: Βασιλικον τον Αοφορόνον και την αδελφήν του Λίκ. προς δέ την Μικράν Σεισουρήθραν λέγει ότι καμμίαν ήμέραν θα έλθη να καθήση εις τά κλωνιάρά της και τότε δέν θα την άφήση να φύγη, άν δέν της ειπή τό όνομά της. — 'Ο 'Αετιδός των Μελεάνων Αίδων προσφέρει τάς προσρήσεις του προς την 'Ανεμόνην και τό Λέριον και τους εύχαριστεί δια τους χαριεπισμούς των όμοιους προς την Ζεφύριον Άύραν προς ήν λέγει ότι όνομάζεται Φρειδερίκος και επιθυμεί την φιλιαν της. — Η Νεαρά 'Ηλικία προσφέρει τάς προσρήσεις της προς τους 'Ααρών και Μωύσην έρωτά δέ διατί άνει να τειή πρώτος ό Μωύσης έτέθη ό 'Ααρών εις τους

λύτας; ή δέ « διαπλάσις » τους έρωτά διατί ήλαξαν τά πρώτα των ψευδώνυμα τά όποια με τόσον καλαισθησίαν είχαν εκλέξει; Η Μικρά Έλαφος χαϊρετίζει την Λαίλαπα.

Η « διαπλάσις » άσπάζεται τους φίλους της Χαλδρ 'Ηρωα, από τον όποιον περιμένει άνδραγαθήματα... επιμελείας τον Μικρόν Μάντιν' την Σφήκα, της όποιας έδέχηθ' τον άσπασμόν μεθ' όλης της άπειτουμένης προσυλάξεως, άλλως θα ήτο πρισιμένη τόρα τον 'Αρταριάν 'Αδών Καραρινάκι, 'Ιωάννα δ. Έλαφον των Δασών Κορυθαλόν Εύσομον 'Ανθος κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

81. Έλληποσύμφωνον. *δ-α-δ-ο-η*, — *α-δ-ω-ω-δ-ω-ι-ω*, — *ου-δ-ο-α*, — *η-α-ω-η-η-α-ε-ε-ο-α-α-α-ο-δ-η-ε-ε-ου-δ-δ-α-α*, — *α-ω-ε-ε-ο-η-ε-ε-ε-ω-α-δ*.

82. Συλλαβόγραφος. Τό πρώτον μου είνε πρόβεισις, τό δεύτερόν μου εύρίσκεται εις τά βιβλία, τό δέ σύνολόν μου εύρίσκεται εις την κλίην.

83. Συλλαβόγραφος. Τό πρώτον μου είνε γράμμα, τό δεύτερόν μου γράμμα, τό τρίτον μου γράμμα, τό σύνολόν μου άποτελείται από γράμματα.

84. Συλλαβόγραφος. Γράμμα είνε τό πρώτον μου, μαία τό δεύτερόν μου, και εις τον πόλεμον, έμπρός κρατούν τό σύνολόν μου.

85. Συλλαβόγραφος. Τό πρώτον μου είνε γράμμα, τό δεύτερόν μου γράμμα, τό τρίτόν μου γράμμα, τό δέ σύνολόν μου δέν λέγεται, δίτσι άμα τό είπήσ τό καταστρέψει.

86. Συλλαβόγραφος. Αί πρώται δύο συλλαβαί ποσός δέν έχωμ χάρτι, θαλάσσης αι έπόμεναι πτηνόν λευκόν σημαίνου, Τό όλον είνε είνων ταρχευμένον ύφρι, Κ' εις τούτα πάντες οι πτωχοί συνήθως ξεθυμαίνου.

87. Διέξίγραφος. Με ζητούσι δικηγόροι, ίατροι και πολλοί άλλοι, Μ' άποκτά δέ μόνον όστις πολλούς κόπους καταβάλλει 'Αποτεταχλησιμένην όμως μ' άποκτάσι μόνον όσοι, Μουσικάς και περιπάτους, ή άργίαν άγαπώσι.

88. Διέξίγραφος. "Όταν είμαι με κάππα σας τρώω, όταν είμαι χωρίς κάππα με τρώγετε.

89. Αίνιγμα. Μία μητέρα περωτή γεννέ άπέρωτων υιόν και ό άπέρωτος υιός γεννέ μητέρα περωτήν.

90. Αίνιγμα. Τί πράγμα είν' έκείνο τό όποιον έχει καινόν ό άνθρωπος με τά ζωα και δέν δύναται να τό κινήση ένφ τά ζωα τό καινού;

91. Αίνιγμα. Πάντα 'ς τό σώμα σου κτυπά, αλλά χωρίς να σε πονώ και άμα παύσω να κτυπά τον θανάτόν σου προβειώ

92. Ερώτησις. Ποιον πράγμα καιει χωρίς να είνε ζεστό;

93. Λογοπαλιγγιον. Ποιον κρέας εύρίσκεται εις τον ούρανόν και εις τά φαρμακεία;

94. Λογοπαλιγγιον. Τί πράγμα μεταχειρίζονται οι ίερείς δια να τό θέσουν εις τό θυλάκιόν των και δια να τό αναγνώσκου;

95. Λογοπαλιγγιον. Κατά τί όμοιάζου όσο άγρυπνούν έως τό πρωί με πολλή άγρια θηρία;

96. Απροσδύκτητον. Κατά τί διαφέρου οι πόδες από τά υποδήματα;

97. Απροσδύκτητον. Κατά τί διαφέρει ή κάμηλος από τον φύλλον;

ΛΥΣΕΙΣ

- 66. Μηδέν μηδέποτε καθ' όδόν τρώγε, είτε μόνος εύρισκόμενος, είτε μετά άλλων. 'Απόφρησις δέ τούτο πρό πάντων έπί παρουσίαι φίλων.—67. Ρόκα.—68. 'Αλοραβητέριον.—69. 'Αφρική.—70. Νήμα.—71. Τό βεολι και τό κρασί.—72. 'Ο άμαξηλάτης.—73. Ρόδος, 'Ιος.—74. Μυριόφυτον.—75. Ρ. Τ. (ρώτα).—76. Τό Ξηροφύριον.—77. Διότι δέν θα ύπήρχον καλαμάρια.—78. "Όταν είνε κατηφές.—79. 'Ο μέν πλιος καλύπτει την κεφαλήν μας τά δέ υποδήματα τους πόδας μας.—80. 'Ανάπτοντες φός.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

- 'Ααρών και Μωύσης δ' 9. — 'Αδάμας 3. — 'Αηδών της 'Ερήμου 5. — 'Αθηνογένους Γ. 'Ελλη και Κλεώνη 5. — 'Αθών Καραρινάκι 6. — 'Αϊδά 7. — 'Ακανθυλλίς 6. — 'Αμαρυλλίς 5. — 'Αναγνώστοπούλος 'Ανθ. Ν. 4. — 'Ανεμόλος Νέξ 10. — 'Απόλλων ό Μουσηγέτης 4. — 'Αργεφόντης 'Ερμής 5. — 'Αρταριάν 12. — Λύριλιαν Παρθένος 8. — Βολωνίης Δημ. Φ. 4. — Βόρειον Σέλας 8. — Γεωργιάδης Εράξ 2. — Γκίκα; Μικ. 1. — Γλανκώπις 'Αθηνά δ' 10. — Έλαφος των Δασών 2. — Θαλασσία Άύρα 5. — Θράξ ό Γενναίος 8. — Οφάσσα ή Ξανθή 8. — Καγκάδη 'Ιωάννα 8. — Κίρκη 8. — Κουκουρέλιον 3. — Λέων της Νουμιδίας 6. — Μακεδονική Φάλαξ 11. — Μαρασογλίνα 6. — Μαυρήλη Φωτεινή 7. — Μικρά Έλαφος 9. — Μικρά Πεταλούδα 7. — Μικρά Τίποτε 5. — Μικρός Διάβολος 8. — Μικρός Μάντις 9. — Μιχαλόπουλος Γ. 1. 12. — Μπελάνων Σμαράγδα 5. 4. — Μυσωτίς 12. — Μυριακόπουλος 'Ιωάννης Α. 3. — Νεαρά 'Ηλικία 9. — Οικονόμον 'Ανδρέας Π. 6. — Οικονόμου Σμαράγδα Α. 6. — Πανσέληνος 8. — Πρίγκηψ του Σιάμ 6. — Ροδόχρουν Μελέα 6. — Σαπουνάκης Παναγιώτης 'Αν. 6. — Σήφοτηρχ ό Σουηδός 8. — Σουλιάτης Γρηγόριος Κ. 1. — Σφήκα 13. (εύγε, Σφήκα). — Ταμπούριον 2. — Τσαπάλου Λουδεβίκα και Αιμιλίος δ' 8. — Φαληρική 'Ακτιή 8. — Φραγκλίνας 6. — Χαραμής Ν. Α. 2. — Χέλιμος Γεώργιος 10. — Χωλός 'Ηρας 2. — Ψευδώνυμον 8.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»
ΠΑΡΕΧΕΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΛΙΑΝ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΑΣ
ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΓΓΡΑΦΗΘΕΜΕΝΟΥΣ ΕΥΝΑΡΟΜΗΤΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΝ ΕΤΟΣ
 ΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΗΜΗ

- ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ.** Τρεῖς τόμοι πρὸ μικροῦ ἐκδοθέντες καὶ περιέχοντες τὰ ἄριστα ἔργα τοῦ συγχρόνου ἔθνικοῦ ἡμῶν ποιητοῦ. Πωλούμενοι ἀλλաχοῦ ἀντὶ δραχ. 15,15 παρέχονται ἀντὶ φρ. 11,60
- ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΕΝΔΕΛΕΩΝΟΣ ΒΑΡΘΟΛΑΗ.** Δύο ὀγκώδεις τόμοι περιέχοντες γλαφυρωτάτην ἐξιστόρησιν τῶν περιπετειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς ἐλευσεως τοῦ Ὄθωνος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πωλούμενοι ἀλλαχοῦ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 40 δραχ. παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. . . . . φρ. 7,60
- ΣΠΥΡΙΑΔΟΝΟΣ ΤΡΙΚΟΠΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.** Τέσσαρες τόμοι ἐν οἷς ὁ μέγας ἀνὴρ καὶ ἔξοχος ἱστοριογράφος ἀφηγεῖται λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸν μέγαν τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνα. Πωλούμενοι ἀλλαχοῦ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 12 δραχ. παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. . . . . φρ. 8,95
- ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ ΟΔΟΠΟΡΟΣ.** Ἐραϊότατον ἐπικολορικὸν ποίημα τοῦ πατριωτικοῦ ποιητοῦ. Πωλούμενον ἀντὶ λεπτ. 80 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. . . . . φρ. —,45
- ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ ΧΑΡΙΤΙΝΗ.** Συγκινητικώτατον ἔργον τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ. Πωλούμενον ἀλλαχοῦ ἀντὶ δρ. 1. παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. . . . . φρ. —,55
- Π. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΓΩΓΗΣ ΕΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΠΕΝΣΕΡ,** ἐν ᾧ ὁ μέγας ἠθικολόγος ἄγγλος φιλόσοφος διετύπωσε τοὺς ἀπαραβάτους κανόνας καθ' οὓς διαπλάσσονται αἱ νεαρὰ ψυχαί. Πωλούμενον ἀντὶ δραχ. 2,30 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. . . . . φρ. 1,45
- ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΚΡΗΤΟΘΕΙΑ.** Ἠθικὰ παραγγέλματα περὶ τοῦ ἑλληνοπρεπῶς φέρεσθαι. Πωλουμένη ἀλλαχοῦ ἀντὶ δρ. 1,25 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. . . . . φρ. —,95
- ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΟΥΑΥΜΠΟΥ.** Συλλογὴ δημοτικῶν ἀσμάτων εἰκονιζόντων τὸν βίον τῶν ὑπερῆφων παλληκαρίων καὶ ἐχόντων μεγίστην ἱστορικὴν καὶ φιλολογικὴν ἀξίαν. Πωλούμενα ἀλλαχοῦ ἀντὶ δραχμ. 2,30 παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ. . . . . φρ. 1,35
- ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΚΟΡΗ.** Ἠθικὸν διήγημα πρὸς διάπλασιν τῶν παιδῶν. Πωλουμένη λεπτ. 60. . . ἀντὶ φρ. —,40

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω βιβλία, ἢ μὴ ληφθῆ τὸ ἀντίστοιμον αὐτῶν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τίμων καὶ πρὸς τοὺς ἐν ταῖς δευραῖς καὶ τῷ ἔξωτερω ἔγγραφομένους καὶ ἔγγραφομένους συνδρομητὰς αὐτῆς διὰ τὸ ἔτος 1882. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀνωτέρου τῶν βιβλίων γίνεται καθ' ἕν τρόπον καὶ αἱ συνδρομαί, περὶ ἃν ἴδῃ κατωτέρω.

Ἐκάστη συνδρομὴ εἰς τὴν «Διαπλάσιν», καφεῖ τῷ συνδρομητῇ δικαίωμα πρὸς ἀγορὰν ἑνὸς μόνου ἀντιτύπου εἰς ἑκάστου βιβλίου.

Ἐκαστος συνδρομητῆς δύναται καὶ ζητήσῃ τὰ ἀνωτέρω βιβλία ἢ ἕνα ἑμὲν, ἢ τὰ ἅπαντα, ἢ καὶ ἕν μόνον.

Εἰς τοὺς ἔγγραφομένους διὰ πλείους συνδρομάς τῆς μῆδος, καὶ ἐπομένως δικαιουμένους νὰ ζητήσωσι βιβλία, ἃν ἢ ἄλλα ὑπερβαίνει τὰ 50 πρᾶγα καὶ, ἀρίστια ἐκπαισι φρ. 8 ἐπι τοῖς 100.

Οὐδενὶ ἀπολύτως στέλλονται βιβλία ἄνευ προπληρωμῆς.

Αἱ «ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ» ΤΟΥ Κ. ΑἰΜΥΛΙΟΥ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΥ

Πωλούμεναι ἐν τῷ Γραφεῖοι τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ λεπτ. 50 διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ 75 διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

πρὸς πάντας τοὺς ἀγοράζοντας ἀπὸ σήμερον τοὺς τρεῖς ἐκδοδομένους
 τόμους τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἐκαστος τόμος τιμᾶται φρ. 2, 50 — Ταχυδρομικῶς δ' ἀποστελλόμενος φρ. 2, 80

Πωλεῖται καὶ τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ ἀντὶ λεπτῶν 50

Συνδρομὴ ἑτησία καὶ μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἔξωτερω φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ εἰς τὴν Διαπλάσιν τῶν Παιδῶν ἔρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου.

Συνδρομητὰι ἔγγραφοι κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φυλλάδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας 10 ἢ 12 συνδρομάς στέλλεται ἕν φυλλὸν δωρεὰν καθ' ἕνα τὸ ἔτος. Ἀρίστια δ' ἐκπαισι δραχ. 20 ἐπι ταῖς 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείους συνδρομάς τῶν 12. — Αἱ συνδρομαὶ ἐν τῶν ἰταρχῶν καὶ τοῦ ἔξωτερω ἀποστέλλονται διὰ γραμματοστίμων (τῶν 10—20 λεπτ.) Ἑλλάδος, καὶ ἕλων τῶν λοιπῶν εὐρώπ. κρασιῶν, ἢ καὶ δι' Ἀγγλικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν ἰκν δι' εἰς πολλὰ διὰ χαρτονομισμάτων τῆς Ἑβραϊκῆς μόνον Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας, δι' ἑταιριῶν, διὰ τοκομηρίων τῶν Ἑλληνικῶν βασιλέων, διὰ χρυσῶν νομισμάτων, χρηματοδομηρίων καὶ συναλλαγματικῶν. Διευθύνονται δὲ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν διευθυντὴν εἰς τὴν Διαπλάσιν τῶν Παιδῶν εἰς Ἀθήνας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ὁδὸς Ἐθαγγελιστρίας, ἀριθ. 25, ἄνωγαν τῆς Ῥόμβης, ἐν Ἀθήναις.